

CHƯƠNG TRÌNH GIÁO LÝ

PHẦN II

Chuyên Đề: "PHÁP CHÁNH TRUYỀN" (HDV:HT. BS. Bùi Đắc Hùm)

Bài số 1:

CỨU TRÙNG ĐÀI

Quyền Hành "Giáo Tông - Chương Pháp - Đầu Sư"

*Trích Q. Pháp Chánh Truyền Chú Giải "Phần Cứu Trùng Đài" – Hội Thánh xuất bản Năm Bình Ngô - 1966, or/ Q. Pháp Chánh Truyền Chú Giải phát hành tại Hoa Kỳ năm 1992 (Song Ngữ).

* * *

Lời Tựa

Nghĩ vì cơ Huyền vi Mầu nhiệm của Đạo có Thiên Điều cũng như cơ Đài có Luật Pháp Chơn truyền để chế ngự những dục vọng bất chánh mà ở cõi nào và đời nào cũng có, nếu không có gì chế ngự thì sự điều hòa tốt đẹp của cơ Tạo Hóa sắp đặt có thể mất đi mà chớ; nên khi mở Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ, Đức Chí Tôn đã lập ngay một **PHÁP CHÁNH TRUYỀN** và **TÂN LUẬT** để điều hành guồng máy Hành Chánh Đạo, hầu bảo thủ Chơn truyền và Công bình Thiên Đạo, kèm theo Luật pháp còn có **THÁNH NGÔN** và **GIÁO ĐIỀU** dạy bảo.

Muốn lập một nền Đạo lớn lao như Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ có khả năng truyền giáo đến thất ức niên mà không lập Pháp thì làm sao điều độ được một số Giáo Đồ quá đông gồm gần toàn thể nhân loại.

Bởi thế nên quyền **PHÁP CHÁNH TRUYỀN** này cần được tục bản mãi mãi kỳ này hết tới kỳ khác; để lấy đó làm căn bản cho tất cả Giáo Đồ noi theo mà hành đạo hoặc giữ gìn cho trọn tư cách người Đạo đến cùng không vi phạm Luật Đạo và không sai đường lạc lối.

Mặc dù không Luật Pháp nào được gọi là hoàn bị cả. Nhưng Luật Pháp nào cũng đều phải ấn định ít nhất những đại cương và nguyên tắc. Chẳng hạn như Luật Công Bình giữa người với người thì phải có nguyên tắc bất di bất dịch là: "**Kỷ sở bất dục vật thi ư nhơn**". (Cái gì mà mình không muốn, thì đừng làm cho người) Ví dụ: Nếu mình muốn được tự do thì đừng làm mất tự do của người khác.

Tuy nghe rất đơn giản nhưng không còn cách giải thích nào đúng hơn nữa. Luật Pháp rất cần ích cho sự điều hòa trật tự trong xã hội. Nó lại còn cần ích hơn nữa cho Đạo vì nếu thiếu Luật Pháp thì khó tránh sự hỗn loạn. Mà nếu trong Đạo có sự hỗn loạn, thì còn gì là Đạo Lý!

Đức Chí Tôn lập Pháp Chánh cho Đạo tức là lập chủ quyền cho Đạo đó vậy. Nếu ai có tinh thần xây dựng nền Đạo thì tất nhiên phải tôn trọng chủ quyền đó.

Cũng nhờ chủ quyền đó mà Hội Thánh là hình thể Đức Chí Tôn tại thế mới có đủ quyền hành để thể Thiên hành hóa.

Tuy nhiên, **quyền Đạo có khác hơn quyền Đời là vì nó do sự thương yêu mà có** chứ không phải dùng áp lực để chế ngự người ta.

Luật Pháp đã do Thiên Lý và Công Lý mà lập ra, thì tự nhiên phải tuyệt đối công bình không còn sự chênh lệch nào đối với toàn thể bốn Đạo. Vì trong Đạo từ trên xuống dưới, từ nhỏ tới lớn đều có qui luật định phân, lớn không giành quyền nhỏ, nhỏ không lấn quyền lớn. Nếu cứ chiếu luật thi hành thì toàn Đạo được điều hòa êm ái và guồng máy Hành Chánh Đạo cứ tiến hành theo luật định Thiên nhiên không còn gì trở ngại.

Hội Thánh lấy làm hoan hỉ cho tái bản quyền **PHÁP CHÁNH TRUYỀN** hầu phổ biến trong toàn Đạo để cho tất cả được thụ hưởng **PHÁP LÝ CÔNG BÌNH THIÊN ĐẠO**, và mong rằng từ đây không ai còn viện lẽ không hiểu Luật Đạo mà vi phạm nữa.

HỘI THÁNH CẢN TỬ

CỬU TRÙNG ĐÀI

I- QUYỀN HÀNH GIÁO TÔNG

***Hình: GIÁO TÔNG ĐƯỜNG**

Pháp Chánh Truyền: Giáo Tông là Anh cả các con.

Chú Giải. - Giáo Tông thay mặt cho Thầy, đặng bảo tồn chơn Đạo của Thầy tại thế, thì anh cả nhưn sanh đặng diu dắt các con cái của Thầy, dầu lớn tuổi hay là nhỏ tuổi, quyền Thiêng Liêng đã định vậy.

Tuy trong Hội Thánh có chia ra hai phần hữu hình là: "**Cửu Trùng Đài**" và "**Hiệp Thiên Đài**" mà nơi Hiệp Thiên Đài, dầu cho Hộ Pháp cũng phải là em của Giáo Tông, song Hộ Pháp phải nhỏ về phần hữu

hình đã nói trên đây, chớ phần Thiêng Liêng thì đồng vị.

PCT: Có quyền thay mặt cho Thầy mà diu dắt các con trong đường Đạo và đường Đời

CG - Giáo Tông đặng đồng quyền cùng Thầy mà dạy dỗ cả chư Môn đệ của Thầy trong đường Đạo đức, diu bước từ người, chăm nom săn sóc cho khỏi phạm Thiên Điều, thì là buộc tuân y TÂN LUẬT.

Ấy vậy dù cho phạm vị nào phạm tội, thì Giáo Tông cũng chẳng vì tình riêng gọi là tha thứ khoan dung, để lòng che chở, làm cho kẻ phạm phải mất Thiên vị, lại gây nhiều đổ ỹ cho Nhơn sanh, làm cho nhẹ giá trị của nên Chánh Giáo.

Những sự đau khổ khó khăn của Tín đồ, tức là Chúng sanh, những sự khổ hạnh của Hội Thánh, nghĩa là hàng Chức sắc Thiên Phong, thì Giáo Tông phải liệu phương che chở an ủi, làm cho đời khổ não hóa ra đời hạnh phúc; người nắm trọn quyền Thế Thiên hành hóa, ấy là phận sự tối cao, tối trọng của Đức Giáo Tông đó.

PCT: Nó có quyền về phần xác chớ không có quyền về phần hồn.

CG.- Hễ nói về phần xác là nói phần hữu hình, mà nói về phần hữu hình của chúng sanh tức là nói về phần Đời. Còn như nói về **phần hồn tức là phần Thiêng Liêng ấy là phần Đạo.**

Trên đây Thầy đã nói rằng: Có quyền diu dắt trong đường Đạo và đường Đời, thì Thầy đã chỉ rõ rằng, có quyền diu dắt cả các con cái của Thầy trên con đường Đạo Đức của chính mình Thầy khai tạo và trên con đường Đời cơ Đạo gầy nên; chớ chẳng phải nói trọn quyền về phần Đạo và phần Đời, nghĩa lý phân biệt nhau duy có chữ **"ĐƯƠNG"** và chữ **"PHẦN"**, xin rón hiểu đừng lầm hai chữ ấy.

Đây là lời Thánh giáo của Thầy đã dạy Hộ Pháp khi Người hỏi Thầy về quyền của Giáo Tông.

- **Hộ Pháp hỏi:** "Thưa Thầy theo như luật lệ Thánh Giáo Gia Tô Thầy truyền tại thế, thì Thầy cho Giáo Tông trọn quyền về phần hồn và phần xác; Người nhờ nương quyền hành cao trọng đó, Đạo Thánh mới có thể lực hữu hình như vậy. Đến ngày nay, Thầy giảm quyền Giáo Tông của mấy con về phần hồn đi, thì con sợ e cho Người không đủ quyền lực mà độ rỗi chúng sanh chăng?"

- **Thầy đáp** " Cười! Ấy là một điều lầm lạc của Thầy, vì nặng mang phạm thể mà ra. Thầy cho một người phạm đồng quyền cùng Thầy về phần hồn thì nó lên ngai Thầy mà ngồi, lại nắm quyền hành CHI TÔN ấy, đặng buộc nhơn sanh phải chịu lòn cúi trong vòng tội tứ của xác thịt hơn nữa. Cái quyền hành quý hóa ấy, Thầy tưởng vì thương mà cho các con, nào dè nó là một cây gươm hai lưỡi để giục loạn cho các con.

Nay Thầy đến chẳng phải lấy nó lại, mà Thầy chỉ đến làm cho tiêu diệt cái hại của nó; nếu muốn trừ cái hại ấy thì chẳng chi hay hơn là chia đôi nó ra, không cho một người nhứt thống.

Kẻ nào đã nắm trọn phần hữu hình và phần Thiêng Liêng, thì là độc chiếm quyền chánh trị và luật lệ, mà hễ độc chiếm quyền chánh trị và luật lệ vào tay, thì nhơn sanh chẳng phương nào thoát khỏi vòng áp chế.

Như Thầy để cho Giáo Tông trọn quyền về phần xác và phần hồn (nghĩa là Đạo và Đời) thì **"HIỆP THIÊN ĐÀI"** lập ra chẳng là vô ích lắm sao con? **"CỨU TRUNG ĐÀI"** là Đời **"HIỆP THIÊN ĐÀI"** là Đạo, Đạo không Đời không sức, Đời không Đạo không quyền: Sức quyền tương đắc mới mong tạo thời cải thế, ấy là phương hay cho các con liên hiệp cùng nhau, chăm nom săn sóc lẫn nhau, mà giữ vẹn Thánh Giáo của Thầy cho khỏi trở nên phạm giáo".

PCT: Nó đặng phép thông công cùng Tam Thập Lục Thiên, Tam Thiên Thế Giới, Lục Thập Thất Địa Cầu và Thập Điện Diêm Cung, đặng cầu rỗi cho các con.

CG: Thầy đã nói, đặng cầu rỗi cho các con thì Thầy đã chỉ rõ rằng, Giáo Tông có phần cầu rỗi mà

thời, chớ phần siêu rồi là về quyền của Bát Quái Đài chương quản.

Đức Giáo Tông làm thế nào mà thông công cùng Tam Thập Lục Thiên, Tam Thiên Thế Giới, Lục Thập Thất Địa Cầu và Thập Điện Diêm Cung mà cầu rồi cho các Tín Đồ?

Người phải đến Hiệp Thiên Đài cầu huyền diệu Cơ Bút mới đặng. Xin trích lục ra đây, đoạn Pháp Chánh Truyền Hiệp Thiên Đài nói về việc ấy: "**Lại nữa Hiệp Thiên Đài là nơi của Giáo Tông thông công cùng Tam Thập Lục Thiên, Tam Thiên Thế Giới, Lục Thập Thất Địa Cầu, Thập Điện Diêm Cung mà cầu siêu cho cả nhơn loại**".

Ấy vậy về phần Thiêng Liêng là phần Đạo, thì Ngài chẳng có quyền hành chi hết, dầu cho dâng sớ cầu điều chi cùng Bát Quái Đài, thì cũng phải do nơi Hiệp Thiên Đài cả.

Hiệp Thiên Đài là trung gian để liên hiệp Giáo Tông cùng chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

II- QUYỀN HÀNH CHƯƠNG PHÁP

PCT: Chương Pháp của ba Phái là: Đạo, Nho, Thích.

CG . - Nghĩa là: mỗi Phái là một vị, mà ba Đạo vẫn khác nhau, nội dung, ngoại dung, đều khác hẳn luật lệ vốn không đồng, chỉ nhờ Tân Luật làm Cơ qui nhứt, cho nên Thầy mới nói.

PCT: "Pháp Luật Tam Giáo tuy phân biệt nhau, song trước mặt Thầy vẫn coi như một"

CG. - Vì coi như một, nên Thầy mới đến cho nhơn loại lập Tân Luật , thế nào cho phù hợp với nhơn trí, hiệp tánh với nhơn tâm, chung chịu một Đạo Luật, có phương hành Đạo, chẳng nghịch với Thiên Điều, đặng lập vị mình dễ dàng, mới toàn câu Phổ độ.

Buổi trước thì Thiên Điều buộc nhơn loại phải nâng cao phẩm hạnh mình cho bằng chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, đặng đoạt đức tánh mà lập vị mình, còn nay thì các Đấng ấy lại hạ mình, đến cùng nhơn loại đặng dìu cả Chơn hồn lên tột phẩm vị Thiêng Liêng, đến ngang bực cùng Thầy.

Buổi buộc thì khó, buổi mở thì dễ, ấy là lẽ tự nhiên; hướng chi nhơn trí ngày nay đã qua khỏi Ngươn "Tấn Hóa"(1) thì đã tăng tiến lên địa vị tối cao; Chủ nghĩa cựu luật của các Tôn Giáo không đủ sức kèm chế đức tin, mà hễ nhơn loại đã mất đức tin về Đạo đức rồi, thì cơ tự diệt vốn còn, mà cơ tự diệt còn thì nhơn loại khó tránh khỏi cái nạn giết lẫn nhau cho đặng.

Đời phải tùy Đạo mới còn, mà Đạo cũng phải tùy Đời mới vững, biết đâu Tân Luật ngày nay Thầy đã đến dạy chúng ta lập thành; trong thời gian tới nữa đây, nó sẽ phải thay đổi cho phù hợp với nhơn trí Đạo, Đời tương đắc mà dìu dắt cả Nhơn sanh đời đời kiếp kiếp.

Thí dụ: Như có kẻ hỏi: "Sao Thầy không dùng Cựu Luật trong Tam Giáo đã có sẵn rồi, lại lập chi Tân Luật nữa, mà buộc Nhơn sanh phải yểm cựu nghinh tân vậy?"

Ta lại đáp: "Chính Thầy đã giảng Cơ nói: Ngọc Hư Cung bác luật, Lôi Âm Tự phá cổ; ấy vậy Cựu Luật thì Ngọc Hư Cung đã biếm bác, còn Cổ Pháp thì Lôi Âm Tự đã phá tiêu, vậy thì ngày nay Cựu Luật và Cổ Pháp chẳng còn ý vị chi hết. Những bực tu hành mà tưởng làm phải tùng Cựu Luật hay là Cổ Pháp thì trái hẳn với Thiên Điều của Đ.Đ.T.K.P.Đ. thể Thiên hành chánh.

Bởi cơ ấy nên **CHÍ TÔN đã cấm ngũ chi phái Ngọc, dùng Cổ Luật mà mê hoặc Nhơn sanh nữa.**

Hễ tùng Cựu Luật tức phải tùng Thiên Điều, mà hễ tùng Thiên Điều thì khó lập vị cho mình đặng". Xin xem tiếp đây, thì thấy rõ Thầy đã quyết định điều ấy.

PCT: Vậy thì một thành ba, mà ba cũng như một.

CG. - Ấy vậy Tân Luật đã gồm trọn Tam Giáo, tức là một thành ba, mà ba Cựu Luật của Tam Giáo hiệp nhau thì cũng như một, nghĩa là: "**Tân Luật**".

PCT: Chúng nó có quyền xem xét luật lệ trước buổi thi hành, hoặc là nơi Giáo Tông truyền xuống, hay là nơi Đầu Sư dâng lên.

CG. - Nơi Cửu Trùng Đài, có Đức Giáo Tông là người thay mặt cho các Đấng Thiêng Liêng đặt hành hóa; **Giáo Tông có quyền lập luật, ấy là quyền cao trọng của các Đấng Thiêng Liêng cùng CHỈ TÔN ban cho nắm giữ**, và Đầu Sư là người thay mặt cho cả nhơn sanh, ấy là quyền cao trọng của Nhơn sanh ban cho, hai đàng phải tương đắc mới bền vững cơ "Tạo Thế" Trời, Người hiệp một.

Thường thấy Thiên Mạng hằng quá sức phạm thể còn phạm thể thì nghịch hẳn Thiên Mạng; biết đâu một ngày kia Giáo Tông không lập ra luật lệ quá sức người phạm làm đặng và Đầu Sư lại không xin một luật lệ quá phép Thiên Điều, thì hai đàng ắt phải nghịch lẫn nhau; nếu không có Chưởng Pháp đứng trung gian thể quyền Hiệp Thiên Đài nơi Cửu Trùng Đài mà điều độ cho êm đềm hòa nhã, thì nền Đạo phải chình nghiêng sanh ra rối loạn, thượng hạ khắc nhau, phải mất trật tự mà gây nên đặng phái.

Ấy vậy, **Chưởng Pháp có quyền xem xét luật lệ trước buổi thi hành**. Luật lệ nào không có ba ấn Chưởng Pháp thị nhận và Hiệp Thiên Đài phê chuẩn thì cả chư Tín Đồ của Thầy không tuân mạng. Hay! (2)

PCT: Như hai đàng không thuận thì chúng nó phải dâng lên cho Hộ Pháp đến Hiệp Thiên Đài cầu Thầy giảng xuống mà sửa lại, hay là tùy ý mà lập luật lại.

CG. - Một Đạo Luật nào của Giáo Tông truyền xuống mà nghịch với sự sanh hoạt của nhơn sanh, Đầu Sư đã định quyết không thể thi hành đặng, thì chính mình Đầu Sư phải đệ lên cho Chưởng Pháp mà cầu người sửa cải.

Còn như Giáo Tông tiếp đặng một Đạo Luật nào của Đầu Sư dâng lên mà phạm phép Thiên Điều thì chính mình Giáo Tông cũng phải truyền xuống cho Chưởng Pháp xét nét, hai bên không đặng ý quyền bỏ Luật, làm cho thất thể đôi đàng; phải phải phân phân, để cho Chưởng Pháp định liệu.

Như quyết định mà hai đàng không thuận, thì người phải dâng lên cho Hộ Pháp đến Hiệp Thiên Đài cầu Thầy sửa lại, hay là Hộ Pháp luận ý đôi bên mà lập lại.

PCT: Vậy chúng nó có quyền xem xét kinh điển trước lúc phổ thông, như thảng có kinh luật làm cho hại phong hóa thì chúng nó phải trừ bỏ, chẳng cho xuất bản.

CG. - Nói rằng có quyền xem xét kinh điển trước lúc phổ thông, thì tức phải kiểm duyệt các kinh điển ấy trước khi xuất bản; ấy vậy, tuy kiểm duyệt thì tự quyền Chưởng Pháp định đoạt, bất câu kinh sách nào mà làm cho hại phong hóa cùng là sai Đạo Luật thì Ngài có quyền trừ bỏ, không cho xuất bản, song trước khi thị nhận cho xuất bản, hay là không cho, thì buộc Chưởng Pháp phải đệ lên Hiệp Thiên Đài cầu xin phê chuẩn mới đặng.

Chẳng phải nói các kinh điển của người trong Đạo làm ra mà thôi, dầu cho người Ngoại Giáo làm ra đi nữa, nếu có thương phong bại tục, thì buộc Hội Thánh phải vừa giúp Chưởng Pháp mà lo trừ diệt cho đặng; bởi vậy cho nên Thầy có nói câu này.

PCT: "Buộc cả Tín Đồ phải vừa sức mà hành sự trước mặt luật Đòi".

CG. - Dầu cho luật lệ Đòi mà làm cho thống khổ Nhơn sanh thì Chưởng Pháp cũng liệu phương nài xin chế giảm. Cái quyền lực ấy phải nhờ nương Đạo quyền mới đủ mạnh, nghĩa là Đạo mạnh thì quyền người mới mạnh, mà Đạo mạnh thì mới mong tế độ Nhơn sanh khỏi đường Đòi thảm khổ; vì vậy mà Thầy lại buộc phải nói thêm câu sau này nữa:

PCT: "Thầy khuyên các con phải xúm nhau vừa giúp chúng nó".

PCT: Mỗi Chương Pháp phải có ấn riêng.

CG .- - Thái Chương Pháp thì bình Bát Vu,

- Thượng Chương Pháp thì cây Phát Chủ,

- Ngọc Chương Pháp thì bộ Xuân Thu.

Hiệp một gọi là Cổ Pháp. Ba cái Cổ Pháp ấy vốn của Hộ Pháp hằng kính trọng. Nơi mào Tiểu phục của Người phải có ba Cổ Pháp ấy.

Còn nơi mào Đại phục của Đức Giáo Tông thì lại có ba Cổ Pháp khác nữa, nghĩa là:

1- Long Tu Phiến.

2- Thư Hùng Kiếm.

3- Phát Chủ.

Ấy là Cổ Pháp của Thượng Phẩm cùng Thượng Sanh.

PCT: Ba ấn phải có trên mỗi Luật mới đăng thi hành.

CG.- Bất câu Luật lệ hay là kinh điển nào, dầu đã đăng hai vị Chương Pháp phê chuẩn rồi mà thiếu một, thì cũng không đăng phép ban hành; nghĩa là: trên Giáo Tông không đăng phép thị nhận; dưới Đầu Sư không đăng phép thi hành.

Cửu Trùng Đài vẫn là Chánh Trị, mà Chương Pháp lại thuộc về Luật lệ, vậy thì Chương Pháp là người thay mặt Hiệp Thiên Đài nơi Cửu Trùng Đài. Ấy là cơ Đạo cổ kim hi hữu.

***Chú thích**

(1)- Thượng Ngươn là Ngươn Tạo Hóa; ấy là Ngươn Thánh Đức tức là Ngươn vô tội (Cycle de creation c'est a dire cycle de l'innocence).

-Trung Ngươn là Ngươn Tấn Hóa; ấy là Ngươn Tranh Đấu tức là Ngươn tự diệt (Cycle de progrès ou cycle de lutte et de destruction).

- Hạ Ngươn là Ngươn Bảo Tồn; ấy là Ngươn Tái Tạo, tức là Ngươn Qui cổ (cycle de conservation ou cycle de reproduction et de rénovation).

(2) Ấy là lời khen của Đức Lý Giáo Tông

III- QUYỀN HÀNH ĐẦU SƯ

PCT: Đầu Sư có quyền cai trị phần Đạo và phần Đời của chư Môn Đệ "Chí Tôn".

CG .- Đây Thầy dùng chữ "phần Đạo" và "phần Đời" đăng định quyền hành của Đầu Sư, thì là Đầu Sư có trọn quyền về phần Chánh Trị của Cửu Trùng Đài và phần Luật lệ của Hiệp Thiên Đài.

Vậy thì Người đăng quyền thay mặt cho Giáo Tông và Hộ Pháp trước mặt Nhơn sanh. Hễ thay quyền cho Giáo Tông và Hộ Pháp, tức là người của Cửu Trùng Đài và Hiệp Thiên Đài; bởi vậy buộc Đầu Sư phải tòng quyền cả hai mà hành chánh, chẳng đăng phép tự ý riêng mình mà thi thố điều chi không có lệnh của Giáo Tông và Hộ Pháp truyền dạy.

PCT: Nó đăng quyền lập Luật, song phải dâng lên cho Giáo Tông phê chuẩn.

CG. - Đầu Sư đặt quyền lập Luật cho phù hợp cùng sự chánh trị của nền Đạo, thế nào cho thuận với Nhơn tình và không nghịch cùng Thánh ý; mà phạm như hễ thuận Nhơn tình thì hằng nghịch với Thánh ý luôn luôn, nên chi buộc Đầu Sư trước phải dâng lên cho Giáo Tông phê chuẩn, vì Giáo Tông là người thay quyền cho Thầy, đặt điều đình chẳng cho Nhơn sanh trái Thánh ý.

PCT: Luật lệ ấy lại phải xem xét một cách nghiêm ngặt, coi phải hữu ích cho Nhơn sanh chăng?

CG. - Câu này đã chỉ rõ rằng: Phạm như Đầu Sư có lập luật lệ chi, thì luật lệ ấy buộc phải cần ích cho Nhơn sanh mới đặt, nên chi Thầy có dặn:

"Cửu Trùng Đài và Hiệp Thiên Đài phải xem xét cho nghiêm ngặt, điều chi không thật hữu ích cho Nhơn sanh thì Đầu Sư không nên lập Luật hay là phá Luật".

PCT: Giáo Tông buộc phải giao cho Chương Pháp xét nét trước khi phê chuẩn.

CG. - Dầu cho Luật lệ ấy đã thuận ý Giáo Tông đi nữa, thì Giáo Tông cũng không quyền phê chuẩn tức thì, nhưng buộc phải giao lại cho Chương Pháp xét nét trước đã.

Trên đã có định quyền cho Chương Pháp rằng: Các Luật lệ chẳng đủ ba vị phê chuẩn thì Luật lệ ấy không đặt phép ban hành.

Vậy thì Đầu Sư và Giáo Tông chẳng đặt thuận tình với nhau mà trái nghịch cùng Pháp Chánh Truyền, hễ đôi bên chẳng do nơi Chương Pháp xét nét Luật lệ thì là phạm pháp: Mà hễ phạm pháp thì dầu cho bực nào cũng khó tránh qua khỏi luật Tòa Tam Giáo.

Buộc Đầu Sư phải tùng mạng lệnh của Giáo Tông truyền xuống mới đặt phép ban hành, nên Thầy nói:

PCT: "Chúng nó phải tuân mạng lệnh Giáo Tông, làm y như Luật lệ Giáo Tông truyền dạy".

CG. - Đầu Sư chỉ có tuân mạng lệnh của Giáo Tông mà thôi, dầu cho người, là người thay mặt cho Hiệp Thiên Đài về phần Luật lệ đi nữa, thì Luật lệ ấy trước đã xét nét bởi Chương Pháp và phê chuẩn bởi Hiệp Thiên Đài rồi, tức là Luật lệnh của Hiệp Thiên Đài sẵn định vào đó.

PCT: Như thẳng Luật lệ nào nghịch với sự sinh hoạt của Nhơn sanh, thì chúng nó đặt cầu xin hủy bỏ.

CG. - Chẳng nói là Tân Luật ngày nay mà thôi, nếu sau Tân Luật này mà trở nên Cựu Luật đi nữa, nếu nghịch với sự sinh hoạt của Nhơn sanh thì Đầu Sư cũng đặt phép nài xin hủy bỏ.

PCT: Thầy khuyên các con phải thương yêu nó giúp đỡ nó.

CG. - Thầy như lời khuyên cả Hội Thánh đôi bên để mắt vào trách nhiệm nặng nề của Đầu Sư mà thương yêu và giúp đỡ Người cho tròn phận sự.

PCT: Thầy dặn các con, như có điều chi cần yếu thì khá nài xin nơi nó.

CG. - Thầy dặn cả chư Môn Đệ của Thầy, ấy là toàn cả chúng sanh, như có điều chi cần yếu thì khá nài xin nơi Đầu Sư; vì Người thay quyền cho Đạo trọn vẹn nơi thế này.

PCT: Ba chi tuy khác, chứ quyền lực như nhau.

CG. - Ba chi của Đạo là: Nho, Lão, Thích; ba chi tuy khác mà quyền lực vẫn so đồng, bởi tùng theo Tân Luật. Ấy là một thành ba mà ba cũng như một.

Ba vị Đầu Sư không ai lớn, không ai nhỏ, Hay (1) quyền vốn đồng quyền, **Luật Lệ nào của Giáo Tông truyền xuống hay là của Nhơn sanh dâng lên mà đã có Chương Pháp và Hiệp Thiên Đài phê chuẩn, thì dầu cho một người trong ba mà chịu vâng mạng thì Luật Lệ ấy cũng phải buộc ban hành.** Hay...(1)

Trừ ra khi nào ba người đồng không thể tuân mạng lệnh đặt, thì Luật lệ ấy phải trả lại cho Giáo Tông; buộc Giáo Tông phải truyền xuống cho Chương Pháp xét nét lại nữa, Hay...(1) vì vậy mà Thầy nói:

PCT: "Như Luật lệ nào Giáo Tông đã truyền dạy mà cả ba đều ký tên không tuân mạng, thì Luật lệ ấy phải trả lại cho Giáo Tông, Giáo Tông truyền lệnh cho Chương Pháp xét nét lại nữa".

CG. - Thầy đã nhứt định rằng: Nếu cả ba đồng ký tên không vâng mạng đặt, thì Thầy đã chắc chắn rằng Luật lệ ấy quả nghịch với Nhơn sanh; mà cần yếu hơn hết thì phải quyết định thể nào cho sự nghịch với Nhơn sanh ấy cho có cơ hiển nhiên thì Đầu Sư mới đặt phép nghịch mạng bề trên, cầu nài bác Luật.

Thằng có một người trong ba mà tuân mạng lệnh đặt thì cũng chưa quyết đoán rằng Luật lệ ấy đã nghịch hẳn với Nhơn sanh, mà hễ nếu chưa nghịch hẳn cùng Nhơn sanh thì buộc phải ban hành.

Quyền hành ấy, nghiêm khắc này, nghĩ ra cũng quá đáng; vì Thánh ý muốn cho cả ba phải hiệp một mà thôi. Hay...(1).

PCT: Chúng nó có ba cái ấn riêng nhau; mỗi tờ giấy chi chi phải có ấn mới thi hành, nghe à!

CG. - Ba ấn ấy là: Thái, Thượng, Ngọc; mỗi tờ giấy chi hễ định thi hành thì buộc phải có đủ ba ấn Đầu Sư mới đặt.

Trước khi Đầu Sư lãnh quyền chấp chánh buộc người phải lập Minh thệ nơi Tòa Thánh, hằng giữ dạ vô tư hành Đạo, y như Chức Sắc Hiệp Thiên Đài đã lập thệ.

QUYỀN THỐNG NHỨT:

Khi Minh thệ rồi, Đầu Sư đặt cầm quyền luôn cả và Chánh Trị cùng Luật lệ.

Nhờ quyền lớn lao này; Đầu Sư sẽ có đủ thế lực mà ngăn ngừa tà quyền hại Đạo. Thằng gặp cơn nguy biến mà ba Chánh Phối Sư không đủ sức chống ngăn, thì Đầu Sư đặt dùng quyền thống nhứt ấy mà điều khiển Hội Thánh. Cả Chức Sắc Cửu Trùng Đài và Hiệp Thiên Đài phải phục mạng, dầu cho Giáo Tông và Hộ Pháp cũng phải vậy. Hay...(1).

(1) Ấy là lời khen của Đức Lý Giáo Tông.

***Chú thích:** " CG " Viết tắt của Chú Giải.

PHÁP CHÁNH TRUYỀN Chú Giải

(Bản dịch sang Anh Ngữ - HT. BS. Bùi Đắc Hùm)

PREFACE

Since mystic miracles of the Tao possess divine regulations just as society has laws to control undue ambitions which exist everywhere and at all times and which would destroy even the beautiful harmony of nature, when founding Dai Dao Tam Ky Pho Do, God established a religious constitution and the new code, in order to maintain truth and justice in the Tao (Thien -Dao). In addition to the new laws, there were divine messages and religious teachings.

In order for this important great way to maintain its potential of religious mission for millennia, this book on Religious Constitution needs to be published again and again, forming the base for all disciples to follow in their practice of religion.

Although no legislature can be perfect, each should define at least the principles and general lines. For

example, the law of fairness between men should have the principle "Do to others what you want to be done to yourself." Another example is: "If you want freedom, give freedom to others."

Although it sounds so simple, there is no better explanation. Laws are necessary for the smooth functioning of society. They are no less important in religion because, without them, it would be difficult not to have disarray. And if there is disarray in religion, is there any ethic?

By establishing the legislation for the religion God establishes the authority for the religion. He who is willing to build up the religion naturally honors that authority.

This authority gives the Sacerdotal Council, which is the image of God on earth, the necessary power to function on behalf of God.

However, power in religion does differ from secular power because it relies on love, not on force.

Being based on divine reason and on justice, the legislation is naturally fair and absolutely without inequality for all disciples. In religion from the above to the below, from the young to the senior, there is established rule: the senior does not take over the young, and the young does not step on the senior. If the legislation is followed, the whole Sacerdotal Council is regulated smoothly, and the religious administration will progress along the natural law without problems.

The Sacerdotal Council is happy to republish this book on Religious Constitution, to distribute to all disciples so as each and everyone can benefit from the Just Law of God (Phap Ly Cong Binh Thien Dao) and hopes that from now on, none would be saying that they do not know the Religious Law and, therefore, have made mistakes.

Respectfully,

The Sacerdotal Council

THE CUU TRUNG DAI
(The Nine Sphere Palace)

* * *

I- POWER OF THE GIAO TONG (POPE)

Divine text: The Giao Tong is your eldest brother

Commentary: The Giao Tong represents the Master preserving religion on earth. He is the elder brother responsible for the guidance of all God's children, young and old, for their spiritual well-being.

Although the CaoDai church is formed of two temporal parts, the "Cuu Trung Dai" and the "Hiep Thien Dai", the Ho Phap, who is the chief of the Hiep Thien Dai, is of lesser power than the Giao Tong in the temporal aspect. However, they are both equal spiritually.

Divine text: The Giao Tong has the power to represent Me in the guidance of My children in their spiritual and temporal life.

Commentary: The Giao Tong has the same power as the Master in the teaching of virtue to all disciples. He cares for each and every one of them, guides them and helps them avoid any infraction of the divine law. He obliges them to conform strictly to the requirements of the New Code.

Thus, any disciple, whatever his ecclesiastic position may be, if he is in fault, should not receive indulgence and clemency from the Giao Tong. To protect a transgressor is to enable him to lose his

spiritual position, provoke jealousy among disciples, and diminish the value of the Tao.

The Giao Tong must protect, support, or comfort the disciples who are suffering, and the dignitaries or members of the Sacerdotal Council who are under heavy abstinences. Holding the power of God, he has the duty, on behalf of God, of transforming lives of suffering into lives of happiness. Such is the ultimate mission of the Giao Tong.

Divine text: He has authority over bodies but not souls.

Commentary: The body is a part of the material dimension of life, which is the secular dimension. The soul is part of the spiritual dimension of life, which is the Tao, or the divine way. Earlier, the Master said: He has authority over guidance in both the spiritual and secular ways.

Thus the Master indicated clearly that it is his right to guide His children in the virtuous way that the Master Himself has established, and in the secular way that the Tao has created. However, although he has authority over the secular dimension, he has no authority over the spiritual dimension. One needs to distinguish between "way" (manner or conduct of life) and "dimension" (the body or the soul itself) and not to confuse them.

Here are the Holy Messages from the Master when the Ho Phap asked Him regarding the power of the Giao Tong:

Question of the Ho Phap: According to the teachings of Catholicism, the Pope has full power on the bodies and the spirits. Because of this extensive power, Catholicism has much worldwide influence. If you were to remove the authority over souls today, I fear that the Giao Tong would not have enough authority to save humanity.

Answer of God (smiling): That was a mistake on My part. When I carried a physical body, I gave to an incarnated person the same authority on the spirits as Myself. He climbed on My throne, took over this Supreme Power, abused it and rendered man a slave of his own body.

Moreover, I did not realize that the precious power which I gave you because I loved you represented a double-edged sword which has generated disorders among you.

Today, I come not to revoke this power, but rather to destroy its deleterious effects. The best way to correct this situation is to divide this power so as to prevent a dictatorship.

He who holds secular and divine power at the same time will usually hold both legislative and executive authorities. When both powers belong to the same person, oppression is almost certain to result.

If I were to grant full secular and spiritual power to the Giao Tong, there would be no need for the Hiep Thien Dai. The Cuu Trung Dai represents the secular and the Hiep Thien Dai the spiritual.

Without the spiritual, the secular has no authority. Without the secular, the spiritual has no strength. Strength and authority are both necessary, and need to be united to recreate the world. It is a good way to unite all of you, so that you can help each other, and so that My divine teaching does not degenerate into profanity.

Divine text: He has the authority to communicate spiritually with the thirty-six Heavens, the three-thousand Worlds, the sixty-seven Earths, and the Ten Courts of Hell to ask for the salvation of your souls.

Commentary: When the Master says, "ask for salvation," he would clarify the statement by stating that the Giao Tong has only the authority to ask. The Bat Quai Dai (the Council of Gods) has the full authority to grant the salvation.

How can the Giao Tong communicate with the thirty-six Heavens, the three-thousand Worlds, the sixty-seven Earths and the Ten Courts of Hell?

He must go to the sanctuary of the Hiep Thien Dai and engage the miraculous power of spiritism. The following is an excerpt from the Legislative Codes (Phap Chanh Truyen) on the Hiep Thien Dai about that very subject: "Moreover, the Hiep Thien Dai is the place where the Giao Tong communicates with the thirty-six Heavens, the three-thousand Worlds, the sixty-seven Earths and the Ten Courts of Hell to ask for the salvation of the souls of humanity. Thus, from the esoteric point of view, the Giao Tong has no power.

Even his requests addressed to the Bat Quai Dai (Council of Gods) must pass through the Hiep Thien Dai. The Hiep Thien Dai is consequently the intermediary between the Giao Tong and the Superior Spirits: Than (Genies, Angels); Thanh (Saints); Tien (Immortals); Phat (Buddhas).

II- POWERS OF THE CHUONG PHAP (CENSOR CARDINALS)

Divine text: There are three Chuong Phap (Dharma Holders) for three branches: Taoist, Confucianist, and Buddhist.

Commentary: There is only one Chuong Phap per branch. The three branches differ from each other internally and externally. The doctrinal principles are different. They are united only by the New Code. Thus the Master adds:

Divine text: Although the Laws and Principles of these three doctrines are different, I consider them as one.

Commentary: Because He considers them as one single doctrine, the Master reveals Himself to humanity to establish the New Code (Tan Luat) as a way to adapt to human psychological and spiritual states. One should conform to this Code in religious practices to not encroach onto the divine laws, and thus enable one to attain one's own salvation, as well as that of others.

In the past, divine laws demanded that men elevate their personal virtue to the level of the Great Spirits (Angels, Saints, Immortals, and Buddhas) for their salvation. Now, the Great Spirits elevate men's spirits toward a divine dimension, at the same level as the Master.

When humans were coerced by law into virtue, they found the way difficult. But now that the Great Spirits themselves help them, they may be virtuous more freely and more spontaneously, and thus the path to salvation becomes easier. This is natural.

Moreover, at the present time, we have passed the "Cycle of Progress" and attained the greatest dignity. The ancient laws no longer have enough moral authority to maintain faith. And when men lose their faith, the tendency toward self destruction increases, with and disorder the inevitable consequence.

If the temporal depends on the spiritual, then conversely, the spiritual depends on the temporal. The New Code, established according to the Master's instructions, may be modified in the future to adapt to the ever evolving human mind.

The temporal and the spiritual must unite to guide humanity on the eternal way. For example, some may ask: "Why is the Master not using the ancient laws already established for the three existing religions?"

Why did he create the New Code, asking men to abandon the old for the new?" We would answer: "Precisely, the Master has given us a spiritual message: The Jade Court (The Court of Gods) has rejected the ancient laws and the Temple of Thunder (Celest Sanctuary) has destroyed the ancient principles. Thus, the ancient laws and principles have no longer applied.

Religious people who mistakenly believe that they must conform to these ancient laws and principles are actually in contradiction with the divine laws of Dai Dao Tam Ky Pho Do (the third revelation and universal salvation of the great way), which represent God in the administration of religion.

This is the reason that the Supreme Master has forbidden the five branches of the sect Ngoc (the way of Saints) from using the ancient laws to gain adherents. To observe the ancient laws is to transgress the divine laws. If one transgresses the divine laws, one cannot obtain one's salvation. " (Read the rest to better understand the resolution of the Master)

Divine text: Thus one becomes three and three is nothing else than one.

Commentary: Thus, the New Code is the synthesis of the three religions--which makes one embracing three, and the three old religions become one code, the New Code.

Divine text: The Chuong Phap have the right to examine laws of the religious code before their propagation, whether the proposed laws come from the Giao Tong, or are proposed by the Dau Su (Cardinals).

Commentary: At the Cuu Trung Dai (Nine Sphere Palace), the Giao Tong represents the divine spirits in the monitoring of religious practice. He has a legislative right, a supreme right which the Divine Spirits and God have granted to him.

The Dau Su (Cardinals) represent the mass of the faithful. They hold their authority from them. The Giao Tong and the Dau Su must always agree with each other to effectively unite in the task of "Creation of the World," which consists in unifying God and Man.

The divine mission is often above the reach of men, and men often are in fact hostile to the divine mission. The Giao Tong might make laws above human capacity and the Dau Su might propose laws contrary to divine laws? They would then be in disagreement with each other.

Thus, without the Chuong Phap, who represent the Hiep Thien Dai in the heart of the Cuu Trung Dai and who play the role of mediator in reconciling them, the religion would lose its equilibrium and its order, which would create dissent and the formation of different sects.

Therefore, the Chuong Phap have the right to examination the religious laws before their propagation. The laws which do not bear the three seals of the Chuong Phap and which are not approved by the Hiep Thien Dai are not to be followed by the faithful. (1)

Divine text: If the two parties (The Giao Tong and the Chuong Phap) do not agree, they (the Chuong Phap) are to submit the laws to the Ho Phap, who will bring them to the Hiep Thien Dai, where he will invoke God for appropriate modifications of the laws, in part or in whole.

Commentary: If a law from the Giao Tong is contrary to human nature and the Dau Su think that it is not applicable, the Dau Su will submit the law to the Chuong Phap to request a modification.

Similarly, if the Giao Tong receives a Law contrary to the divine laws from the Dau Su, he will return it to the Chuong Phap for reexamination. Neither side may abuse its power to reject a law and disrespect the other. One must be conciliating and let the Chuong Phap decide.

If the Chuong Phap's decision cannot make them agree, they will submit the case to the Ho Phap, who will implore God at the Hiep Thien Dai for a modification, or the Ho Phap, by reconciling the desires of the two parties, will propose a modification.

Divine text: Thus, they (the Chuong Phap) have the right to examining prayer books and other works

before their propagation. If they find any works dangerous to morals, they should forbid their publication.

Commentary: To control religious writings before their propagation is to censure them before their publication. However, although the Chuong Phap have the right to censure and to forbid the publication of works susceptible to compromising good morals or contrary to religious laws, they must also, before authorizing or forbidding a publication, submit their decision for approval by the Hiep Thien Dai.

This applies not only to religious works published by the faithful, but also to those edited by those foreign to the religion. If they are a danger to morality, the Sacerdotal Council should help the Chuong Phap destroy them.

Divine text: All the faithful should contribute to the implementation of secular laws.

Commentary: If even the secular laws make man unhappy, the Chuong Phap should try to ameliorate them. The temporal power relies on the religion for its strength. This means that this power is strong only if the religion is itself strong. And compassion for humanity is possible only if the religion is strong. This is the reason why God adds:

Divine text: I advise all My children to unite their efforts for their support.

Divine text: Each Chuong Phap will have his own seal.

Commentary: The particular seal for the Chuong Phap of the Buddhist branch is the Bowl of Charity (for receiving offerings); for the Chuong Phap of the Taoist branch, the whisk of Purification; for the Chuong Phap of the Confucianist branch, the Book of Spring and Autumn (Virtue and Love).

Put together, these three symbols constitute the three Archaic Attributes (Co Phap) that the Ho Phap venerates and carries on his ceremonial mitre.

On the ceremonial mitre of the Giao Tong, there are three other Archaic Attributes represented:

1. The Fan of Exteriorisation (Long-Tu Phien, literally: The fan made of a dragon's beard)
2. The Sword of Elevation (Thu-Hung-Kiem, literally: double sword, representing male and female)
3. The Whisk of Sanctification (Phat Chu).

Those three attributes are Archaic Attributes of Thuong Pham and Thuong Sanh.

Divine text: The three seals must be present together on each code to make it valid for implementation.

Commentary: Any law or any text even approved by two out of three Chuong Phap may not be distributed. This means that the Giao Tong cannot approve it, and the Dau Su cannot implement it.

The Cuu Trung Dai is an administrative organization, but the Chuong Phap belong to the legislative power. They are thus the representative of the Hiep Thien Dai in the midst of the Cuu Trung Dai. This is a unique innovation of the religion.

(1) "Good!" This is the comment of Li Tai Pe's spirit, the spiritual Giao Tong of CaoDai.

III- POWERS OF THE DAU SU (CARDINALS)

Divine text: The Dau Su have the right of administration over Gods disciples, spiritually and temporally.

Commentary: Here, The Master uses the words "spiritually" and "temporally" to define the powers of the Dau Su. The Dau Su have full power over the administrative function of the Cuu Trung Dai and over the legislative function of the Hiep Thien Dai. They thus have the right to represent the Giao Tong and the

Ho Phap in front of the population.

Representing the Giao Tong and the Ho Phap, they depend at the same time on the Cuu Trung Dai and the Hiep Thien Dai That's why the Dau Su have to submit themselves to the authority of these two organizations in their functioning. They may not act on their own initiative without the instructions of the Giao Tong and the Ho Phap.

Divine text: They have the right to make new laws; however, they have to submit them to the "Giao Tong" for approval.

Commentary: The Dau Su have the right to make new laws for the administration of religion, adapting to people's aspirations and not contradicting the divine will. But, it often happens that what satisfies people's aspiration would contradict divine will.

That's why the Dau Su must submit their laws to the approval of the Giao Tong. The Giao Tong, representing the Master, will arrange things so as to avoid a conflict of humanity against divine will.

Divine text: These laws must be examined carefully to determine whether they really are useful to humanity.

Commentary: This sentence clearly indicates that if the Dau Su make laws, these laws must be useful to humanity. That's why the Master recommends that the Cuu Trung Dai and the Hiep Thien Dai must carefully watch: if there is no usefulness for humanity, the Dau Su should not make laws or should abolish them.

Divine text: The Giao Tong must give these laws to the Chuong Phap for examination before approving them.

Commentary: Even if these laws correspond to the Giao Tong's desires, he cannot approve them without submitting them to the Chuong Phap for examination.

Above, it was said that the laws which are not approved by all three Chuong Phap should not be distributed.

Thus, the Giao Tong and the Dau Su should not go with each other and commit an infraction of the constitutional laws. If they do not take into account the examination done by the Chuong Phap, they would commit an infraction. No matter what the culprit's dignitary rank is, he will be judged by the Three Sect Court.

The Dau Su are to receive authorization from the Giao Tong before distribution of the laws, the Master says:

Divine text: They have to obey to the Giao Tong's orders exactly as if these laws come from the Giao Tong himself

Commentary: The Dau Su obey only the orders of the Giao Tong, even that they represent the Hiep Thien Dai in the legislative point of view. Once a law is already examined by the Chuong Phap and has received approval from the Hiep Thien Dai, the order for distribution from the Hiep Thien Dai is understood.

Divine text: If a law is contrary to the activities and interests of the faithfuls, they (the Dau Su) can ask for cancellation.

Commentary: It does not pertain only to the present new code. Later, when the new code become old, the Dau Su still have the right to ask for cancellation of any law which is contrary to human function.

Divine text: I advise My children to love them and to help them.

Commentary: The Master advises all the Sacerdotal Council to take interest in the heavy duty of the Dau Su, to love them and help them in the accomplishment of their mission.

Divine text: I recommend to My children to implore them each time when there is an important issue.

Commentary: The Master recommends to the disciples, to all the faithfuls to implore the Dau Su when an issue needs to be taken care of because they totally represent the religion on this world.

Divine text: The three Branches are different, but the powers (of the Dau Su) are the same.

Commentary: The three Branches are: Confucianism, Taoism, and Buddhism. These three Branches differ from each other, but their powers are comparatively the same because they depend on the new code: one becomes three and three is nothing else than one.

Among the three Dau Su, there is no higher no lower (Good!) (1); their powers are equal. A law, whether it comes from the Giao Tong or from the assembly of faithfuls if it is adopted by the Chuong Phap and the Hiep Thien Dai, should be distributed even if it has the approval of only one Dau Su (Good!) (1).

Only in the event when all three Dau Su oppose would the law be returned to the Giao Tong who will submit it to the Chuong Phap for a reexamination (Good !) (1). That's why the Master says:

Divine text: If a law ordered by the Giao Tong is rejected unanimously by the three Dau Su, it should be returned to the Giao Tong who will pass it to the Chuong Phap for a reexamination.

Commentary: The Master has decided so: if the three Dau Su state in writing that they cannot obey, God is absolutely certain that the law is contrary to the interests of humanity.

However, it is important that the Dau Su bring evidence of the conflict between the law and the interest of humanity to justify their refusal to obey and their request for abolishment. If one among the three Dau Su thinks he can obey, one cannot proclaim that the law is adverse to the interest of humanity and if so, the law must be promulgated.

In view of such power, such restriction appears too severe, but the divine will demand that the three Dau Su form a single block (Good !) (1).

Divine text: They possess seals particular to each one of them; all documents, to be valid, must carry all three seals. (Obey!) .

Commentary: The three seals represent Buddhism, Taoism, and Confucianism. All orders to be carried out should bear all three seals of the Dau Su. Before taking function, the Dau Su must say their oath in the Holy See promising to keep an impartial mind in the exercise of their duties, exactly like the dignitaries of the Hiep Thien Dai.

Unified Powers: After taking the oath, the Dau Su are ready to exercise at the same time the administrative and legislative powers. '

With those extended powers, the Dau Su possess enough means to prevent heresy from compromising the orthodox. In case of danger, when the three Chanh Phoi Su (Principal Archbishops) become powerless, the Dau Su are authorized to use those unified powers to direct the Sacerdotal Council. All the dignitaries of the Cuu Trung Dai and of the Hiep Thien Dai including the Giao Tong and the Ho Phap must abide by their authority. (Good!) (1)

(l) Good!: Comment of Li Tai Pe's spirit, the spiritual Giao Tong of CaoDai

Chuyên Đề: PHÁP CHÁNH TRUYỀN

BÀI ĐỌC THÊM số 1:

CỬU TRÙNG ĐÀI

Quyền Hành
GIÁO TÔNG - CHƯƠNG PHÁP - ĐÀU SƯ

*Trích TNHT. Q1, trg. 57, do Hội Thánh xuất bản 1964
/or TNHT, Q1, trg. 63 Ban Thế Đạo Hải Ngoại tái bản tại Hoa Kỳ năm 2001.

* * *

*Chân Dung Đức Quyền Giáo Tông

Samedi, 20 Novembre 1926 (16-10 Bính Dần) - Từ Lâm Tự
NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VIẾT CAO ĐÀI
GIÁO ĐẠO NAM PHƯƠNG

GIÁO TÔNG nghĩa là anh cả các con, có quyền thay mặt Thầy mà diu dắt các con trong đường Đạo và đường Đời.

Nó có quyền về phần xác chứ không có quyền về phần hồn. Nó đặng phép thông công cùng Tam thập lục Thiên và Thất thập nhị Địa giải đặng cầu rỗi cho các con, nghe à! Chư Môn đệ tuân mạng!

CHƯƠNG PHÁP của ba phái là Đạo, Nho, Thích. **Pháp luật Tam Giáo tuy phân biệt nhau, song trước mặt Thầy vốn coi như một.**

Chúng nó có quyền xem xét luật lệ trước buổi thi hành, hoặc là nơi Giáo Tông truyền xuống, hay là nơi Đầu Sư dâng lên. Như hai đảng chẳng thuận thì chúng nó phải dâng lên cho Hộ Pháp đến “Hiệp Thiên Đài” cầu Thầy giảng xuống mà sửa lại, hay là tùy ý mà lập luật lại.

Vậy chúng nó có quyền xem xét kinh điển trước khi phổ thông. Như thảng có “Kinh Luật” chi làm hại phong hóa, thì chúng nó phải trừ bỏ chẳng cho xuất bản.- Buộc cả Tín đồ phải vừa sức mà hành sự trước mặt luật Đồi.

Thầy khuyên các con rón xúm nhau vừa giúp chúng nó.

Mỗi Chương Pháp có ấn riêng. Ba ấn phải có đủ trên mỗi luật, mới đặng thi hành. Chư Môn đệ tuân mạng!

ĐẦU SƯ có quyền cai trị phần Đạo và phần Đồi của chư Môn đệ.

Nó đặng quyền lập luật, song phải dâng lên cho Giáo Tông phê chuẩn. Luật lệ ấy, phải xem xét một cách nghiêm nhặt coi phải có ích cho nhơn sanh chăng. Giáo Tông buộc phải giao cho Chương Pháp xét nét trước khi phê chuẩn.

Chúng nó phải tuân mạng lệnh Giáo Tông, làm y như luật lệ Giáo Tông truyền dạy. Như thảng luật lệ nào nghịch với sự sanh hoạt của nhơn sanh, thì chúng nó đặng phép nài xin hủy bỏ.

Thầy khuyên các con phải thương yêu và giúp đỡ lấy nó. Thầy lại dặn các con; như có điều chi cần yếu thì khá nài xin nơi nó.

Ba chi tuy khác, chứ quyền luật như nhau. Như luật lệ nào Giáo Tông đã truyền dạy, mà cả ba đều ký tên không tuân mạng, thì luật lệ ấy phải trả lại cho Giáo Tông, Giáo Tông truyền lệnh cho Chương pháp xét nét lại.

Chúng nó có ba cái ấn riêng nhau, mỗi tờ giấy chi chi phải có ấn mới thi hành – nghe à! Chư Môn đệ tuân mạng!

***Ghi chú:**

- Pháp Chánh Truyền của Đức Chí Tôn lập ra được Đức Lý Giáo Tông ra lệnh cho Đức Hộ Pháp “**Chú giải**” chi tiết có Đức Lý Giáo Tông giảng Cơ hiệu đính, tạo thành Hiến Pháp bất di, bất dịch của Đạo Cao Đài (**Phỏng theo Đức Nguyên- Cao Đài Tự Điển**)

- Quyền “Pháp Chánh Truyền Chú Giải” do Hội Thánh ấn hành hình thành từ đây.

HẾT

Chuyên Đề: PHÁP CHÁNH TRUYỀN

BÀI ĐỌC THÊM SỐ 2:

ĐẠO CAO ĐÀI, MỘT CON ĐƯỜNG HÒA HIỆP

*Tác giả: HT. BS. Bùi Đắc Hùm

* * *

*Tượng Tam Thánh

*Cột Phướng Tòa Thánh Tây Ninh

Chúng sanh có khuynh hướng say mê vật chất và sanh nghịch lẫn nhau để tranh giành quyền lợi, bạc tiền, danh vọng vật chất và cũng vì sự khác biệt Tôn Giáo, phong tục . . đã gây ra chia rẽ vợ chồng, anh em, bè bạn.

Vì vậy Đức Chí Tôn mới dùng huyền cơ diệu bút mở ra một nền Đạo mới tại Việt nam vào năm 1926 với nguyên lý: **Vạn Giáo Nhất Lý**, hay là **mọi Tôn Giáo đều là Một**, cùng một nguồn gốc Đấng Thượng Đế, cùng một Nguyên lý, và là những hình thể “Hữu hình” của cùng một Chân lý.

Cao Đài nghĩa là cái Đài cao, nơi Thượng Đế ngự. Chữ Cao Đài được dùng để làm **danh xưng của Đức Chí Tôn “Đức Cao Đài”** và cũng là danh xưng của mỗi Đạo mới “Đạo Cao Đài”.

Danh xưng chánh thức của Đạo Cao Đài là Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ.

- Đại Đạo là một mối Đạo lớn, bao gồm tất cả mọi Tôn Giáo. **Chữ Đạo có hai nghĩa:** một nghĩa chánh là mối Đạo Vô vi; là con đường dẫn Chúng sanh đến sự hiệp nhưt cùng Đức Chí Tôn. Nghĩa thứ hai là Tôn Giáo, là hình thể, cấu trúc hữu hình của mối Đạo Vô vi.

-Tam Kỳ là lần thứ ba.Nói như vậy là phải có Kỳ thứ nhứt và Kỳ thứ nhì.

Thật vậy, nền Đại Đạo được hoàng khai **lần thứ nhất** qua các Sứ giả sau đây:
Nhiên Đăng Cổ Phật khai Ấn Độ Giáo (một hình thức Đạo Phật). Thái Thượng Đạo Quân khai Đạo Tiên, Vua Phục Hy khai Nhân Đạo, Moses khai Thánh Đạo (dưới hình thức Do Thái Giáo).

Và **lần thứ nhì** nền Đại Đạo được hoàng khai qua các Sứ giả tiếp nối:
Đức Thích Ca Mâu Ni trùng tu Phật Đạo, Đức Lão Tử trùng tu Đạo Tiên dưới hình thức Lão Giáo, Đức Giê-su, Mohamed trùng tu Đạo Thánh dưới hình thức Đạo Thiên Chúa và Đạo Hồi. Đức Khổng Tử trùng tu Nhơn Đạo dưới hình thức Đạo Nho.

Và **lần thứ ba**, chính Đức Chí Tôn dùng huyền cơ diệu bút đích thân mở Đạo Cao Đài để đem tất cả mối Đạo Đông Tây trở về sự hòa hiệp với nhau, hay là **quy Tam Giáo Hiệp Ngũ Chi**

-Phổ Độ là cứu vớt tất cả mọi sanh linh, không phân biệt.
Đạo Cao Đài được chính thức khai mở (Đăng ký) vào năm 1926. Khi mở Đạo Cao Đài, Đức Chí Tôn có dạy rằng: **“Trước khi Thầy mở Đạo, Thầy đã cho Chu Thần, Thánh, Tiên, Phật đến khắp nơi trên Thế giới để phát huy đường lối Đại Đồng.”**

Thật vậy, trước đó vào năm 1862, Đạo Baha'i được mở tại Ba Tư, năm 1875, Đạo Thông Thiên học được Helena Bravatski mở tại Newyork, năm 1893, Đại Hội Tôn Giáo toàn cầu được mở tại Chicago, năm 1900, Đại Hội Quốc tế về Lịch sử Tôn Giáo được tổ chức tại Paris, năm 1939 Radhakrishnan bắt đầu giảng dạy khoa Tôn Giáo đối chiếu tại Đại Học Oxford.

Tại sao Đạo Cao Đài ? Thêm một Tôn giáo nữa? Nhân loại hiện không có đủ Tôn giáo sao?

Thật ra thì nhân loại đang có quá nhiều Tôn giáo riêng rẽ nhiều đến nỗi những Tôn giáo ấy cạnh tranh kỳ thị, hiềm khích lẫn nhau đến nỗi gây nên thù hận, chiến tranh giữa người và người. Chính vì vậy mà **Đức Chí Tôn đã phải đến để đem nhiều nền Tôn Giáo trở về hòa hiệp với nhau.**

Đức Cao Đài dạy rằng:

“Vốn từ trước Thầy lập ra Ngũ Chi Đại Đạo là:

Nhơn Đạo
Thần Đạo
Thánh Đạo
Tiên Đạo
Phật Đạo.

Tùy theo phong hóa của Nhân loại mà gầy Chánh Giáo, là vì khi trước Càn vô đắc khán, Khôn vô đắc duyệt, thì Nhơn loại duy có hành Đạo nội tư phương mình mà thôi.

Còn nay thì Nhơn loại đã hiệp đồng, Càn khôn dĩ tận thức, thì lại bị phần nhiều Đạo ấy mà Nhơn loại nghịch lẫn nhau, nên Thầy mới nhất định Quy Nguyên Phục Nhất.”

Lịch sử Đạo Cao Đài

Năm 1920, Đức Chí Tôn dùng huyền cơ diệu bút độ Ngài Ngô văn Chiêu, lúc Ngài làm quan Phủ đảo Phú Quốc. Lúc đầu không ai hiểu ý nghĩa hai chữ Cao Đài là gì. Đức Chí Tôn mới giải thích Cao Đài là cái Đài cao, nơi Đức Chí Tôn ngự và dùng hai chữ Cao Đài để tượng trưng Đức Chí Tôn. Và sau này hai chữ Cao Đài dùng làm tên của nền Tôn Giáo mới.

Đức Cao Đài dạy Đức Ngô văn Chiêu rằng “ Mọi Tôn giáo đều là một và sứ mạng của Đạo Cao Đài là quy Tam Giáo hiệp Ngũ Chi hay nói cách khác, đem những mối Đạo của Thế gian về với nhau trong sự hòa hiệp. Đức Chí Tôn còn dạy Ngài Ngô văn Chiêu dùng Thiên Nhãn để thờ và cũng là biểu hiệu của Đạo Cao Đài. Sau đó vào năm 1924, Ngài Ngô văn Chiêu được đổi về Sài Gòn. Nơi đây, Ngài truyền dạy cho những người có căn cơ Pháp môn Thiên định do Đức Chí Tôn truyền dạy.

Cũng ở tại Sài Gòn, vào năm 1925, phong trào cầu Cơ rất thịnh hành, có một nhóm công chức thường họp nhau để xây bàn cầu Cơ. Lúc đầu có vong linh của thân nhân các vị hầu đàn về, sau đó có các Chư Tiên, Chư Phật giáng Cơ dạy Đạo. Sau rốt, có một vị Tiên Ông xưng danh là AẤẤ, giáng Cơ làm thơ họa vịnh.

Vì cầu Cơ bằng cách xây bàn rất chậm chạp bất tiện, Đức AẤẤ dạy Chư vị hầu đàn dùng Ngọc Cơ thay thế để có thể viết chữ mau lẹ hơn. Ngọc Cơ được đan bằng vỏ tre, các cây dương liễu, đầu chạm hình chim loan, cây cọ bằng mây dùng để viết chữ xuống mặt bàn Cơ. Đến đêm 24-12-1925, Đức AẤẤ giáng Cơ cho biết Ngài là Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế, bấy lâu nay mượn tên AẤẤ để độ dẫn Chư đệ tử vào đường Đạo.

Ngài thân Chư vị hầu Đàn làm Đệ tử và giao phó phận sự truyền Đạo Cao Đài tại phương Nam. Trong số Chư vị hầu đàn có Quý Ông Phạm Công Tắc, Cao Quỳnh Cư, Cao Hoài Sang, Trương hữu Đức và Nguyễn Trung Hậu.

Thánh Ngôn đêm 24-12-1925.

“Muôn kiếp có Ta nắm chủ quyền,
Vui lòng tu niệm hưởng ân Thiêng.
Đạo mẫu rưới khắp nơi trần thế,
Ngàn tuổi muôn tên giữ tron biên”

“ **Đêm nay 24-12, các con phải vui mừng vì là ngày của Ta xuống trần dạy Đạo bên Thái Tây.** Ta rất vui lòng mà đặng thấy Đệ tử kính mến Ta như vậy. Nhà này sẽ đầy ơn Ta. Giờ ngày gần đến, đợi lệnh nơi Ta. Ta sẽ làm cho thấy huyền diệu đặng kính mến Ta hơn nữa”

Nguyên Lý Đạo Cao Đài.

“**Vạn Giáo Nhất Lý**” hay là mọi **Tôn Giáo đều là một**, có cùng một nguồn gốc, một Nguyên lý và là những phản ảnh khác nhau của cùng một Chơn Lý.

Có người có thể hỏi rằng làm sao mà mọi Tôn Giáo có thể là Một được trong khi bề ngoài từ nghi thức sinh hoạt, luật lệ đều khác nhau?

Tiếng Việt dùng chữ Đạo với hai nghĩa: Đạo với ý nghĩa là Đại Đạo là Vô vi với mục đích hướng dẫn chúng sanh về hiệp nhất cùng Đức Chí Tôn.

Đạo với ý nghĩa là Tôn giáo là hình thức bề ngoài với nghi lễ, luật lệ khác nhau.

Nếu nhìn theo ý nghĩa Tôn giáo thì mọi Đạo đều có muôn vạn hình tướng khác nhau. Nếu nhìn vào khía cạnh Vô vi thì muôn Đạo đều là Một.

Thử xét những quan niệm về Đức Chí Tôn của những Tôn giáo khác nhau.

Đạo Cao Đài quan niệm rằng Khí Hư Vô sinh ra Đức Chí Tôn và Ngôi của Đức Chí Tôn là Thái Cực. Thầy phân Thái Cực ra Dương Nghi (Âm và Dương) và từ đó tạo ra Càn Khôn Thế giới.

Âm Quang thì lạnh lẽo tối tăm (TNHT., trg 190, 1972) mịt mờ không sanh không hóa.

Còn Dương Quang thì ấm áp sáng sủa. Nơi nào ánh Dương Quang rọi đến thì Âm Dương kết hợp tạo nên Càn Khôn Thế giới trong đó Dương là Chủ của phần Vô hình (Chơn Linh, Chơn Thần) còn Âm là mẹ của phần hữu hình.

Theo Tiên Giáo, Đức Lão Tử có dạy rằng:

“ Có vật hỗn độn mà nên, sanh trước Trời Đất, yên lặng trống không, cô đơn tột bực, không đổi thay,

nhưng Đấng ấy luôn luôn đến cùng vạn vật và được coi như là Mẹ Sinh của vạn vật. Ta không biết tên, gượng gọi đó là Đạo” (Hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sanh. Tịch hê, liêu hê, độc lập bất cải châu hành nhi bất đãi, khả dĩ vi thiên hạ Mẫu. Ngô bất tri kỳ danh cường tự chi viết Đạo)

Đạo sanh Một
Một sanh Hai
Hai sanh Ba
Ba sanh vạn vật

(Đạo sanh nhưt, Nhưt sanh Nhị, Nhị sanh Tam, Tam sanh vạn vật)

Phật giáo gọi là Đấng Bất Sanh, Bất diệt, gọi là Bharmakaya, là Chân Lý Tuyệt đối, là cõi Vô vi. Vì cho Đạo và con người là không có gì cả nên người thế gian hiểu lầm cho rằng Phật Giáo không công nhận Thượng Đế. Nhưng thật ra các Tôn Giáo phương Tây cũng có đồng quan điểm cho rằng Thượng đế là Hư vô.

Do Thái Giáo gọi Đấng Sáng Tạo là Elohim là một trạng thái vừa hữu giác vừa vô giác, vừa hữu cảm vừa vô cảm hay nói cách khác là trạng thái Hư vô và trạng thái Hư vô đến từ trạng thái hỗn độn...

Đạo Thiên Chúa thì cho rằng “Trước khi có Trời Đất thì đã có Đạo. Đạo ở cùng Đức Chúa Trời và Đạo là Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời tạo ra muôn vật..”
Thượng Đế là nguồn sáng, soi sáng khoảng trống tối tăm.

Hồi Giáo thì cho rằng: Thượng Đế (Thánh Allah) là nguồn sáng của Trời và Đất. Nội Giáo của Hồi Giáo (Sufism) quan niệm Thượng Đế là chân lý duy nhất gọi là Huệ, Quang, Tình Thương yêu, Hư Vô.

Đạo Bà La Môn cho rằng Thượng Đế là Linh quang đem ánh sáng cho muôn loài. Năng lực nguyên thủy là Đấng Brahman. Đấng Brahman thì vô tử, vô chung, siêu tuyệt...

Đạo Sikhism gọi Thượng Đế là Chân Lý, là ánh sáng của muôn loài.

Khổng Giáo cho rằng: Trời có nói gì đâu mà bốn mùa xây chuyển, vạn vật sanh sôi nảy nở. Trời có nói gì đâu?

Đức Cao Đài dạy rằng:

“Khí Hư vô sanh ra có một Thầy, còn mấy Đấng Thầy kể đó ai sanh? Ấy là Đạo. Các con nên biết nếu không có Thầy thì không có chi trong Càn Khôn Thế giới này, mà nếu không có Hư vô Chi khí thì không có Thầy”

Khi giải thích ý nghĩa của Thiên Nhân, Đức Cao Đài dạy rằng:

Mắt là chủ của lòng (Nhân thị chủ Tâm)

Hai nguồn sáng (Âm và Dương) là chủ tế (Đấng Tạo hóa sanh ra Trời Đất và Vũ trụ).

Thật vậy hai luồng Âm quang và Dương quang tương ứng với Âm điện tử và dương điện tử là yếu tố tạo thành vũ trụ (Lưỡng quang Chủ tế).

Ánh sáng là Thần (Quang thị Thần)

Thần là Trời (Thần thị Thiên)

Trời là Ta vậy (Thiên giả Ngã giả)

Tóm lại, Đức Chí Tôn được mọi Tôn giáo công nhận là đến từ Hư vô, hay chính là Hư vô và được gọi với nhiều tên khác nhau: Hư Vô, khoảng không, Nguồn Sáng, Linh Quang, Huệ Quang, Tình Thương Yêu, Chân ngã, Đại Nga, Ồ Đấng Tuyệt Đối, Đạo, Thái Cực, Nhất...

Còn việc tạo thành Vũ trụ, Đức Chí Tôn dạy rằng: “Khi tạo nên Càn Khôn Thế Giới rồi, Thầy lại phân tánh Thầy mà sanh ra vạn vật là: Vật chất, Thảo mộc, côn trùng, Thú cầm gọi chung là Chúng sanh. Chi chi hữu sanh cũng do bởi Chơn linh Thầy mà ra. Hễ có sống ắt có Thầy. Thầy là Cha sự sống. Thầy là các con, các con là Thầy...”

Còn muôn vật trong Càn khôn Thế giới đều có từ Âm và Dương. Tùy theo tỉ lệ Âm dương mà con người được ở cõi cao hay thấp. Những linh hồn tinh tấn có nhiều Dương quang thì nhẹ nhàng khinh thoát sẽ được ở cõi nhẹ nhàng yên tĩnh tốt đẹp sáng tươi (Có thể gọi là Thiên Đàng).

Còn linh hồn sa đọa thì nặng trọc có nhiều Âm hơn Dương sẽ ở cõi thấp tối, nặng nề lạnh lẽo (Có thể gọi là Địa ngục)

Về phương diện Tâm linh, mọi chúng sanh đều thọ điểm Linh quang từ Đức Chí Tôn(mà người đời gọi là Lương Tâm). Điểm Linh quang ở trong lòng của con người.

Về phương diện vật chất, muôn vật đều có một thể xác hữu hình cấu tạo bởi Âm Dương (Âm điện tử và dương điện tử)

Chẳng những Tôn Giáo có cùng một quan niệm về Đấng Tạo hóa và Tạo Thiên lập Địa, khoa học cũng có cùng một quan điểm. Khoa học cho rằng Vũ trụ được tạo thành từ Hư vô và câu chuyện Tạo Thiên lập Địa được bắt đầu như sau:

“Một ngày kia, khi chưa có không gian và thời gian... Thời gian không phải là một dòng vô tận từ quá khứ cho tới tương lai mà là dính liền với không gian nhất là vật chất và trọng lực. Không ai có thể bàn cãi gì trước khi có **hiện tượng Big Bang** vì lúc ấy chưa có thời gian. Hiện tượng Big Bang xảy ra 13 tỉ năm về trước.

Từ Hư Vô, một yển Linh quang nhỏ bé cực kỳ chói sáng hiện ra vô cùng nóng và bên trong khối lửa ấy là không gian. Cùng với không gian là dòng thời gian. Và không gian hợp với thời gian để tạo thành Vũ trụ.

Khi mới được tạo thành, Vũ trụ sơ sinh vô cùng nóng quay quẩn trong bức xạ cực mạnh. Công thức nổi tiếng của Einstein $E=mc^2$ cho rằng năng lượng và vật chất có thể hoán chuyển lẫn nhau từ thể này qua thể kia.

Trong thời kỳ phôi thai này, các tia phóng xạ vô cùng mãnh liệt biến thành vật chất dưới hình thức nguyên tử với Âm điện tử và Dương điện tử.

Hiện nay, Đại học Stanford cũng vẫn còn tiếp tục các thí nghiệm để tạo thành vật chất từ các Âm điện tử và Dương điện tử.

Như vậy, khoa học cũng đã tiến tới kết luận rằng Đấng Tạo Hóa đi từ Hư Vô và ở dưới hình thức Linh Quang và Vũ trụ được tạo thành cũng là Linh Quang.

Khoa học cũng cho thấy rằng vật chất dù trông ra như bất động vô tri giác, nhưng trong cấu tử nhỏ bé nhất của nó cũng có những nguyên tử với các Âm điện tử chuyển động không ngừng. Phải chăng trong vật chất vô tri cũng có sự sống?.

Khi Vũ trụ được lập thành, các tầng Trời gồm những Tinh cầu, tùy theo tỉ lệ Âm dương mà có quả trọc, quả thanh, quả nặng, quả nhẹ. Tinh cầu nào có nhiều Dương quang thì nhẹ nhàng ấm áp nằm ở trên cao gần với Đức Chí Tôn. Quả nào nhiều Âm quang thì ở vùng lạnh lẽo tối tăm nặng trọc ở tầng thấp nhất của Vũ trụ.

Linh hồn con người cũng vậy. Linh hồn nào có nhiều Dương quang với những đức tính tốt đẹp cao thượng sẽ được nhẹ nhàng về cõi trên.

Linh hồn nào nhiều Âm quang trọng trọc với nhiều lục đục thất tình tham sân si sẽ trở nên nặng nề và sẽ ở những tinh cầu ở cõi thấp. (Địa ngục).

Lục dục thất tình như nhiều chiếc áo choàng. Càng choàng nhiều áo lục dục thất tình linh hồn càng nặng thì sa vào cõi thấp. Linh hồn nào bỏ được các chiếc áo khoác lục dục thất tình thì trở nên nhẹ nhàng và sẽ được về cõi cao hơn (Hay là Thiên đàng)

Khi con người ở thế gian còn mang xác phàm thì Thiên Đàng hay Địa Ngục đều ở trong lòng của mình. Khi làm điều tốt, lòng thấy nhẹ nhàng như thể được về cõi Tiên. Khi làm điều tội lỗi lòng thấy nặng nề ray rứt khổ sở chẳng khác nào ở Địa ngục.

Trong thời gian tại thế, Đức Phật và Chúa GiêSu há chẳng như ở Thiên Đàng?

Nếu con người biết tu Tâm dưỡng Tánh kèm chế lục dục thất tình trở về nội Tâm tìm thấy sự yên tĩnh, trống không không bị ràng buộc bởi thị phi thế sự, tức là đã như là được về cõi Niết Bàn.

Phản đông triết lý Đông phương cho rằng Trời có chín cõi. **Đạo Cao Đài được dạy rằng Trời có 12 cõi.**

Ngoài 9 cõi Trời Tạo hóa do Đức Diêu Trì Kim Mẫu chưởng quản, còn có 3 cõi Hư vô là Hỗn Nguơn Thiên, Hội Nguơn Thiên và Hư Vô Thiên tương ứng với thời Hỗn độn đến thời Hư Vô, trước khi tạo Thiên lập địa (Thời Kỳ Tiên Thiên). Trong thời kỳ này chỉ có Ngôi Thái Cực.

Sau khi Ngôi Thái Cực phân định Âm dương(Thời kỳ Lương Nghi, Đức Diêu Trì Kim Mẫu dựng khí Âm dương để tạo nên Càn Khôn Vũ trụ với 9 tầng Trời Tạo Hóa (Thời kỳ Hậu Thiên). Chín tầng Trời này do 9 Vị Nữ Phật chưởng quản dưới quyền của Đức Diêu Trì Kim Mẫu.

Thiên Cung xuất vạn linh từng pháp
Hiệp Âm Dương hữu hạp biến sanh

.....
Chủ Âm quang thường từng Thiên mạng

.....
Âm dương biến tạo Chơn Thần
Lo cho nhơn vật về phần hữu vi . . .

Do đó sau khi chết, Đạo Cao Đài tổ chức 9 Cửu để làm lễ Cầu siêu. Mỗi cửu cách nhau 9 ngày để cầu nguyện cho Linh hồn qua được 9 cõi Trời. 200 ngày sau Cửu thứ 9 là lễ Tiểu Tường để cầu nguyện cho Linh hồn lên được cõi Hư vô Thiên. và sau đó 300 ngày, là Lễ Đại Tường để cầu nguyện cho Linh hồn được về cõi Hỗn Nguơn Thiên (Tầng Trời Hỗn Độn).

Tóm lại, khoa học và Tôn Giáo đã gặp nhau trên quan niệm về cấu tạo của Tạo Hóa và chúng sanh và về sự đồng nhất thể của Trời Đất cùng vạn vật.

“Trời và người đồng thể Linh quang”.

Chỉ có một điều là Linh Quang của Đức Chí Tôn thì chí Dương, chí Thánh, chí Thiện, còn linh quang của con người thì bị bao phủ bởi màn Vô minh nằm sâu trong xác thịt thân phàm đầy rẫy thất tình lục dục.

Nếu con người biết Tu tĩnh Tâm hồn giảm bớt Âm quang, phá được màn Vô minh của Tham , Sân, Si, lục dục thất tình thì chắc chắn sẽ tìm được Phật tánh, Chân Như bản thể hay là được hiệp Một cùng Đức Chí Tôn trong lòng của mình.

Trong Đạo Cao Đài, phương thức tu Tâm, luyện Tánh gồm có cầu nguyện, thiền định, ăn chay, làm lành, lánh dữ. Tất cả những phương thức này làm cho lòng con người càng được nhẹ nhàng thoát tục gọi là nhàn điển Dương quang.

Về phương diện siêu hình thì mọi Tôn Giáo cùng khoa học đều gặp nhau trên một quan điểm. Nhưng về phương diện thực tế và phương thức hành Đạo, có thể những nghi thức có khác nhau nhưng nguyên tắc căn bản cũng vẫn là Một.

Mọi Tôn Giáo đều có cùng một ngôn ngữ để thông cảm với nhau. Đó là sự Thương yêu và sự Công Bình.

Đạo Bahai có dạy:” Tình thương yêu là ánh sáng soi đường trong tối tăm kết chặt Trời và Người. Đừng tạo cho kẻ khác gánh nặng mà mình không muốn gánh vác. Đừng làm cho kẻ khác những gì mình không muốn làm cho mình.

Chúng sanh đều là lá của một cội cây và là những giọt nước của cùng một Đại dương”.

Phật Giáo:

“Điều toàn mỹ thứ 9 là Tình Thương yêu. Vì nước mát làm cho mọi người đỡ khát đồng đều và rửa sạch con người như nhau không phân biệt kẻ tốt người xấu. Vì vậy đối với kẻ thù hay đối với bè bạn, ta nên đối đãi với họ như nhau với cùng một Tình Thương Yêu.

Đừng làm cho kẻ khác những gì làm chính mình đau đớn.
Linh hồn của vạn vật là cùng một thể, một thể chung cho tất cả..
Đức tính thiên nhiên của Linh hồn là bất sanh và bất diệt.”

Đạo Cao Đài thì dạy rằng:

“Các con là cơ thể của sự Thương Yêu
Thiên Thượng Thiên hạ, Bác Ái Công bình
Thầy là các con, các con là Thầy”

Đạo Thiên Chúa có dạy:

“Thượng Đế là tình thương yêu. Ai sống trong tình thương yêu là sống trong Thượng đế.
Đừng làm cho kẻ khác những gì mình không muốn cho mình.
Có một thể xác, một linh hồn, một Đấng sáng tạo, Một niềm tin, một Thượng Đế ở trên tất cả và trong tất cả”

Đạo Bà la Môn:

“ Chân Đạo là tình thương vì Thượng Đế yêu cả muôn loài dù lớn dù nhỏ.
Hễ mình đau, đừng làm đau kẻ khác.”

Hồi Giáo:

“Ta không phải đến để trừng phạt kẻ phản bội mà là để yêu thương loài người.
Không ai có thể cho rằng mình có Đức tin thật sự nếu mình không mưu cầu cho người Anh em của mình những gì mình mong muốn cho chính mình.
Thượng Đế ở khắp nơi dù Đông hay Tây..”

Do Thái Giáo:

Yêu người lang giềng như yêu mình.
Đừng làm cho kẻ khác những gì mình không muốn cho mình.
Hỡi Dân Tộc Israeal, Đấng bất diệt là Thượng đế, là Đấng duy nhất. Đấng bất diệt của muôn loài là Đức Thượng Đế ở trong tâm khảm của con người.

Lão Giáo:

“Hãy dùng Tình Thương yêu để đo lường tình bè bạn.
Muốn cai trị thế gian, hãy thương người như thương mình.
Ta cùng Trời Đất đồng sinh,
Ta cùng muôn vật đều là Một

Unity and Diversity Council:

Chúng ta đều là con cái của Thế gian
Mọi người đều là Một.
Tôn giáo thì nhiều. Đạo chỉ có Một.”

Bái Hòa Giáo:

“Thượng Đế yêu cả muôn loài. Trả lại, người phải yêu Thượng Đế.
Đời chỉ đẹp khi mình đừng làm cho người khác những điều không tốt cho mình.
Linh hồn người tốt được thanh thoi nơi cõi thọ...”

Các dẫn chứng trên đã chứng tỏ rõ ràng rằng Tôn giáo đều có cùng một Nguyên lý, một Nguyên lý quan trọng nhất cho kiếp sống của con người. Ngoài ra xét về sự tương quan giữa Trời và Người, phần đông các Tôn giáo cũng cùng gặp nhau ở một quan điểm chung, tin tưởng rằng con người ai cũng có Trời Phật ở bên trong.

Con người gọi Đấng cao cả bên trong của mình là Lương Tâm, thần Lương tâm..Trên thực tế ai cũng có một linh hồn hay là Chơn linh do Thượng Đế ban cho.

Đạo Bái Hòa gọi là Tiểu Linh quang.
Ấn Độ Giáo gọi là Chơn Tâm
Phật Giáo gọi là Phật Tâm.
Lão giáo gọi là Thiên Tâm
Thiên Chúa giáo gọi là linh hồn
Thần Đạo (Shinto) ở Nhật gọi là Rei
Islam gọi là Nafs-e-mutamannah,
Cao Đài gọi là Tiểu Linh quang.

Đức Cao Đài dạy rằng “ Khi lập Càn Khôn Thế giới rồi, Thầy phân tánh Thầy mà sanh ra vạn vật là vật chất, thảo mộc, thú cầm và nhân loại gọi là Chúng sanh. Vậy các con đủ hiểu rằng mỗi vật hữu sanh nơi thế gian đều do Chơn linh Thầy mà ra. Có sống ắt có Thầy. Thầy là Cha sự sống và Thầy là các con, các con là Thầy.”

Ấn độ Giáo có dạy rằng : “Khi con người dẹp bỏ hết phàm Tâm (ham muốn), dục vọng thì sẽ gặp được Đấng Chí Tôn (Brahman)

Người nào thấu hiểu được sự vinh diệu của Chân Tâm bên trong cái xác phàm giả tạm, sẽ nhận thức được rằng con người là một với Đức Chí Tôn (Brahman) , đấng Chúa Tể và tạo hóa của muôn loài.”

Chân nhân nhỏ tựa ngón tay,
Nằm trong tâm khảm muôn loài thụ sinh.
Tâm thần trí lự bao quanh,
Ai mà biết được trở thành Thần Tiên
(BS. Nguyễn Văn Thọ dịch).

Lão giáo dạy rằng:

Tâm là Đạo, Đạo là Tâm
Trở về nội Tâm thì tìm thấy Đạo

Con người có thể hiểu được cả thế gian
Mà không cần bước ra khỏi cửa.
Con người có thể hiểu được cả Vũ trụ
Mà không cần nhìn ra khỏi khung cửa sổ.
Thật ra càng đi xa, càng thấy ít
Thánh nhân chỉ cần nhìn vào nội Tâm,
Tìm được Chơn như bản thể.
Là thấu hiểu được mọi chuyện ở Thế gian.
(Đạo Đức Kinh)

Đạo Thiên Chúa dạy: “Chỉ có một Đức Chúa Cha ở trên tất cả và ở trong tất cả”(Eph 4:6)
“Nước Trời ở trong lòng người”.(Luke 17:21)

Con người là nhà của Thượng Đế. Đức Thượng Đế ở trong ngôi nhà của Người”.

Dù chưa có ai thấy được Thượng Đế, nhưng nếu con người thương yêu nhau, sẽ cảm nhận được Thượng Đế trong lòng của mình và tình thương của Người trong ta nảy nở mạnh thêm. Ngài đã chiết Chơn linh của Ngài và đặt để trong Tâm khảm con người như một bằng chứng hùng hồn rằng con người luôn sống với Thượng Đế và Thượng Đế luôn ở trong ta.” (John 4:12-13).

Phật dạy rằng:

“Ta là Phật đã thành. Chúng sanh là Phật sẽ thành”.

“Chúng sanh đều có Phật tánh trong lòng”

“Tâm tức Phật, Phật tức Tâm”

Hồi Giáo dạy:

“Thượng Đế ở gần con người hơn tấc mạch cổ của người” (Koran 50:16)

hãy trở về nội Tâm, người sẽ tìm thấy Thượng Đế” (Sufism)

“ Ta thấy Thượng Đế bằng mắt của lòng.

Ta hỏi: Người là ai?

Thượng Đế trả lời: Người”

(Martin Lings. What is Sufism).

Đức Cao Đài dạy:

Thầy là các con, các con là Thầy.

Niên Đãng Cổ Phật thị Ngã.

Thích Ca Mâu Ni thị Ngã,

Thái Thượng Nguơn Thi thị Ngã

Kiên viết Cao Đài.

Phật Trời, Trời Phật cũng là Ta

Nhánh nhóc chia ba cũng một Già.

Thích Đạo Gia Tô tay chường quản

Thương dân xuống thế độ lần ba

Thật là diệu diệu huyền huyền,

Trời Người có một chẳng riêng khác gì.

Con là một Thiêng liêng tại thế.

Cùng với Thầy đồng thể Linh Quang

Khóa chìa con đã sẵn sàng,

Khi vào cõi tục khi sang Thiên đình.

Đạo là Ngôi Nhất Nguyên Chủ tể,

Đạo cùng là đồng thể vạn linh.

Rằng ta là một cái Tâm chung,

Rộng lớn bao la ở khắp cùng.

Tuy chẳng có Ta mà vẫn có,

Có Ta, Ta vẫn cái tâm chung.

Thật là tuyệt vời khi thấy mọi Tôn Giáo gần gũi nhau như vậy!. Nếu ta để thì giờ nghiên cứu tận tường mọi Tôn Giáo, nghiên cứu thâm sâu vào cốt lõi thực sự (Bỏ qua những hình thức khác biệt bề ngoài), ta sẽ cảm nhận rằng mọi Tôn Giáo đều là Một..

Trong tình thế hiện tại của Chúng sanh, mọi Tôn giáo đều đua nhau tranh giành ảnh hưởng, **Đạo Cao Đài chỉ mong muốn trao cho Chúng Sanh một Thông Điệp duy nhất: "VẠN GIÁO NHỨT LÝ" hay là: "Mọi Tôn Giáo đều là Một, một nguồn gốc, một Chơn Lý và chỉ là những phản ảnh khác nhau**

của một Chơn Lý duy nhất”.

Để tóm tắt qua những quan niệm của những Tôn Giáo khác nhau, ta thấy có những điểm chung sau đây đúng với quan niệm Vạn Giáo Nhất Lý:

- Mọi Tôn Giáo đều bắt nguồn từ một Đấng Thiêng Liêng.
- Mọi Giáo Lý đều dựa trên Nguyên Lý: TÌNH THƯƠNG YÊU và SỰ CÔNG BÌNH.
- Mọi Chúng sanh đều là con cùng một Cha.
- Chúng sanh có thể được giải thoát trở về hiệp nhất cùng Đức Chí Tôn qua các phương thức tu hành trở về Nội Tâm.
- Ở hiền gặp lành.

***Mục đích cao thượng của Đạo Cao Đài: "Nhơn Đạo Thái Bình- Thiên Đạo Giải Thoát".**

Nhơn đạo Thái Bình:

Hướng dẫn Chúng sanh đến một nền Hòa bình Thánh đức dù thuộc bất cứ Tôn giáo nào. Đạo Cao Đài không có tham vọng kêu gọi mọi người bỏ Đạo của mình vì quan niệm rằng mọi Tôn Giáo đều là một (Như câu:Nhiên Đẳng Cổ Phật thị Ngã, Thích Ca Mâu Ni thị Ngã, Thái Thượng Nguơn Thi thị Ngã, kiêm viết Cao Đài).

Chỉ có một hy vọng khiêm tốn là Chúng sanh cởi mở xem nhau như anh em cùng một nhà, cùng một Đấng Cha Trời, cùng đi trên một đoạn đường lữ thứ để rồi cùng về hiệp Một với Đức Chí Tôn.

Nếu Chúng sanh cởi mở được, để thì giờ nghiên cứu những Tôn giáo khác, để thì giờ tìm hiểu làm quen với người anh em Chúng sanh đồng hành, đối thoại cởi mở với nhau tất nhiên mình sẽ có dịp hiểu nhau hơn, nhìn nhau qua những khía cạnh đẹp đẽ hơn, và sự hiểu biết lẫn nhau là một công cụ tốt đẹp và hữu hiệu nhất để dẹp bỏ những hiềm khích và củng cố tình bè bạn.

Ngoài ra, ai cũng có một xác thân vật chất. Tục ngữ Việt Nam có câu:” Một Tâm hồn trong sạch trong một xác thân tráng kiện.” Con người cần hiệp chung lại với nhau thành lập những tổ chức từ thiện để phục vụ giúp đỡ người trong cộng đồng về phương diện vật chất. Có được như vậy, dù thuộc mọi sắc dân nào, dù thuộc mọi Tín ngưỡng nào, con người cũng chỉ nhìn thấy nhau như Anh em một nhà, sống chung nhau trong nền hòa bình Thánh đức.

Thiên Đạo giải thoát:

Hiện tại Chúng sanh cũng có một số ít có khuynh hướng trở về nội Tâm. Liên Hiệp Quốc có thành lập một Thiên Đường ở Newyork để đón tiếp mọi người không phân biệt sắc dân và Tôn giáo để cùng nhau trở về nội Tâm để được hiệp Một cùng Đức Chí Tôn.

Mục đích tối hậu của Đạo Cao Đài cũng là trở về với Vô vi.

Ngày đầu mở Đạo, **Đức Chí Tôn có dạy:” Đạo vốn Vô vi, nhưng Thầy dùng hữu hình để dẫn các con tới Vô vi..”**

Tại địa phương, sự thành lập Tịnh Thất là một biện pháp để đưa mọi Chúng sanh thuộc mọi Tôn Giáo về cùng một mái nhà để cùng đi trên con đường Thiên Đạo giải thoát.

HT. Hum D. Bui, M.D.

BÀI ĐỌC THÊM số 2:
CAODAI, A WAY TO HARMONY

(Bản dịch English - HT. BS. Bùi Đắc Hùm)

* * *

Definition:

Human beings have a tendency toward materialism. They discriminate against each other because of physical differences between cultures and religions; they fight, and kill each other under the form of religious wars; the relationship between parents and children, husband and wife, brothers and sisters, friends becomes controlled by materials desires and money.

In order to bring peace on earth, in 1926, via spiritism, the Supreme Being founded a novel faith called CaoDai in Vietnam with the principle that all religions are one, have one same origin, one same principle, and are just different manifestations of one same truth.

"**CaoDai**" literally means high palace or Supreme Palace or Abode on High where God reigns). Figuratively, the phrase Cao Dai (two words) is used as God's symbolic name, and CaoDai (one word) as the path being taught. The philosophy of CaoDai is the oneness between the Supreme Being and universe including humanity and religions.

The official name of CaoDai is "DAI DAO TAM KY PHO DO"

- **Dai Dao is the great way**, including all religions. The word **Dao has two meanings**, one is the Tao (Spirit), the way that leads living, beings to become One with God, the other is the religion, a physical organization with diverse physical appearances, rituals, and laws. The Tao is invisible and religion is the visible physical counterpart.

- Tam Ky

means the third time. Saying the third time denotes that there had to be the first and the second times.

Indeed, the first revelation

of the great way consists of diverse messengers representing diverse religions who were Nhen Dang Co Phat (Dipankara Buddha) founding Hinduism or the way of Buddhas, Thai Thuong Dao Quan (previous life of Lao Tse) founding Taoism or the way of Immortals, King Fu Hsi founding humanism, Moses founding the way of Saints which is Judaism, the precursor of Christianity, and Islam.

The 2nd revelation

of the great way consisted of Sakya Muni or the Buddha Gautama representing the way of Buddhas, Lao Tse the way of Immortals, Jesus, Mohammed the way of Saints, and Confucius the way of humanism.

The 3rd time

is the revelation of CaoDai, or the time for all religions, all the previous ways from East to West to be together in harmony.

CaoDai was officially founded in 1926. Regarding this 3rd revelation CaoDai said: "Before I founded CaoDai I have sent Angels, Saints, Immortals, and Buddhas to all over the world to promote religious unity."

Indeed, various movements of religious unity happened at many places in the world: in 1862, Baha'i was founded by Balla'Ulla in Persia, in 1875, Theosophy was founded by Blavatski in New York, in 1893, the 1st Parliament of the world's religions was organized in Chicago, in 1900, the 1st International

Convention on religion's history was held in Paris, in 1939, Radhakhrisnan taught Comparative Religion at Oxford University.

Why CaoDai? One more faith? Don't people have enough religions?

There are in reality more than enough religions in the worlds, so that religious competition, discrimination have lead humanity to hatred, conflict, wars with each other. Because of this "too many religions," of the conflict between humanity, God has come to offer a way to bring people, religions together in harmony.

CaoDai said: "Formerly, people lacked transportation and therefore did not know each other, I then founded at different epochs and in different areas, five branches of the Great Way: the way of humanism, the way of Geni (or of Angels), The way of Saints, the way of Immortals, and the way of Buddhas, each based on the customs of the race. In present days, transportation has been improved, and people have come to know each other better. But people do not always live in harmony because of the very multiplicity of those religions. **That is why I have decided to unite all those religions into one to bring them to the primordial unity.**"

In 1920, Cao Dai the Supreme Being revealed to Ngo Van Chieu, the then governor of Phu Quoc, a beautiful island in the gulf of Siam. Ngo was leading a life of seclusion and wisdom.

With the assistance of a mediumistic form of worship, he maintained contact with the spiritual realm. An apparition which revealed an identity of "Cao Dai" appeared. From the beginning, the name Cao Dai, which literally means high abode, or roofless tower, was given as a symbolic name of the Supreme Being.

The Supreme Being informed Ngo that all the world's religions should return to the One from which they originally sprang. This message was to be delivered to the world. Ngo asked CaoDai for permission to worship Him under a tangible form.

He then had a vision of the All-Seeing Eye and was subsequently ordered to use it as the symbol of Cao Dai. Ngo returned to Saigon in 1924. To those interested in self-cultivation, he taught the philosophy and esoteric practice he had learned from Cao Dai during his stay in Phu Quoc.

In mid 1925, totally separated from Ngo Van Chieu, three minor civil officials in Saigon - Cao Quynh Cu, Pham Cong Tac, and Cao Hoai Sang - were together practicing spiritism. One spirit contacted was singled out for His wonderful virtues and outstanding knowledge. He introduced Himself as AAA. (AAA are the first three letters of the Vietnamese alphabet).

On Christmas eve of 1925, AAA finally revealed that He was the Supreme Being, coming under the name of Cao Dai, to teach the Way. He said: "Rejoice this day, it is the anniversary of My coming to the West to teach the Way (God came to the Middle East in the form of Yeshua - Jesus - Christ to found Christianity). This house will be filled with blessings. You will see more miracles which will lead you to further belief. For some time, I have used the symbol AAA to lead you to religious life. You soon are to found a unique religion under My instructions."

Principle of CaoDai

The principle of CaoDai is that "**All religions are one, have one same origin, one same principle, and are just different manifestations of one same truth.**"

One may wonder how all religions can be one while they look so different.
The Vietnamese word used to call religion is "Dao" which has two meanings.

The first meaning is "The Tao" or the way which is invisible that leads living beings to the unification with the Supreme Being; the second meaning is religion, a physical organization, or a physical visible

counterpart of the Tao with physical structures, rituals, laws in order to guide humanity to the Tao.

Therefore, if one is talking about religions, one would see them under myriad different appearances; but when one is talking about the Tao, or the esoteric aspects of religions, one would see them as one.

Regarding the Supreme Being, CaoDai believes that before the creation of heavens and universes, the cosmic ether was a kind of stillness, quietness, nothingness; and at the same time a kind of primordial chaos, indistinct and shadowy with mixtures of pures and impures which is called "the Tao" or pre-creation ether.

In this cosmic ether appeared a great source of Divine Light called "Thai Cuc" (Monad) or the Supreme Being. The Monad then created Yin and Yang, the two opposite logos: "Am Quang" (Yin Darkness) and "Duong Quang" (Yang Energy). Yin is heavy, dark, cold, dense, negative, inactive... while Yang is clear, bright, warm, pure, positive, active... Yin and Yang interact with each other to form heavens and universes, of which Yang being the origin of the invisible spiritual part, and Yin being the mother of all visible physical manifestations.

Taoism calls this as "The Tao begets One, One begets two, two begets three, three begets ten thousands beings; ten thousand beings carry Yin on their back and hold Yang in front, blending these two vital breaths to attain harmony." (Tao Te Ching, 42)

Taoism calls the Creator the Tao, and the Tao is nothing but the nothingness:
"There was something nebulous, existing before the heaven and earth, silent, empty, standing alone, altering not, moving cyclically without being exhausted, which may be called the mother of all under heaven." (Tao Te Ching, 25)

Regarding the Creator, **Judaism** considers God or Elohim as a state of consciousness that pertains neither to perception nor to non perception or in other words, the state of consciousness perceiving Nothingness. In the beginning of the King's authority, the lamp of darkness engraved a hollow in the Supernal Luminescence...and the hollowing of the Divine Essence occurs on Tohu and Bohu. (Chaos and Void)

"He stretches the north on Chaos, He hangs the earth on Nothingness (Beli-mah)" (Job 26:7)

Similarly, **Christianity** says:

In the beginning was the Word and the Word was with God and the Word was God. All things are made by Him; and without Him was not anything made that was made. (John 1:1-3)

God is light and in Him is no darkness at all. (John 1:4)

Islam says: Allah is the light of the heavens and the earth. (Koran)

Sufism: "In the widest sense Islamic mysticism may be defined as the consciousness of the One Reality – Be it called Wisdom, Light, Love or Nothing." (Annemarie Schimmel, Chapel Hill, 1975, Mystical dimension of Islam)

Hinduism says: He is the one light that gives light to all. (Katha Upanishad) Primal energy is Brahman. That Brahman is beginningless, transcendent, eternal. (Bhagavad Gita)

Sikhism says: God, being truth, is the one light of all. (Adi Granth)

The common **Buddhist** conception is that the Creator and living beings came from the nothingness: There is an unborn, not become, not made, unmanifest. (Samyutta- Nikaya of Theravada Buddhism)

Confucianism:

Does Heaven ever speak?

The four seasons come and go,

and all creatures thrive and grow.
Does Heaven ever speak?

CaoDai, inspired by the principle that all apparently separate religions are actually diverse manifestations of the same truth, holds that the Supreme Being is the "Great Sacred Light"--or Energy--and human beings are the "little sacred light."

CaoDai said: "The Cosmic Ether created only Me. so, who created these founders? It was Tao, or Me. You must understand this. If I did not exist, there would be nothing in the universe. And if there were no Cosmic Ether, then I would not exist either." In this cosmic ether appeared a great source of Divine Light called "Thai Cuc" (Monad) or the Supreme Being. The Monad then created Yin and Yang, the two opposite logos: "Am Quang" (Yin Darkness) and "Duong Quang" (Yang Energy).

In explaining the meaning of the All Seeing Eye, the symbol of the new faith, the Supreme Being taught:

"The Eye is the Master of the heart.

The two sources of Energy, Yin and Yang, are the Masters of Creation. (that is to say, these two sources of Energy correspond to Electrons and Protons and are responsible for the creation of the universe).

Energy is, in turn, the Spirit;

Spirit is the Supreme Being."

And the Supreme Being is from the midst of The Invisible Void, or the Nothingness (called in Buddhism Shunyata or in Judaism Beli-mah).

Through religions, the Supreme Being is called by religions under diverse names: The Nothingness, The Void, The Light, The Sacred Light, The Wisdom, The Love, The True Self, The Absolute Self, The Truth, The Word, The Monad, The One...

Regarding the formation of the universe, the Supreme Being gave this following message: **"After creating the universe, I divided My spirit and with it made all creatures, plants and materials. Everything in this universe comes from My spirit, and therefore has a life. Where there is life, there is Myself even in materials and plants. I am each of you and you are Me."**

Everything in this universe are from Yin and Yang. The proportion of Yin and Yang would dictate the properties of each dimension. More advanced souls would enter a dimension which has a higher proportion of Yang and would be lighter, brighter, calmer, more beautiful, and may be called heavens.

Less advanced souls enter a dimension which has a higher proportion of Yin, and would be heavier, darker, more burdensome with many cruel souls and may be called hell.

Spiritually, everything in the universe shares a part of the Supreme Being's spirit, which is called Conscience or soul in human beings. Physically, everything in the universe has a visible body consisting of a mixture of Yin and Yang, which is well demonstrated by science under the form of electrons and protons in atoms, the basic common elements of all physical reality including materials, plants, animals, and human beings.

Science has contended that the universe came out from the nothingness, the void, when there was no space, and there was no time.

Time is not an ever-flowing stream which gushes from forever in the past to forever in the future. The

flow of time is intimately linked to space – and to matter and gravity. We cannot speak of what happened before the Big Bang, because time itself did not exist then.

Before space existed, nothing could exist; there was nowhere for it to exist. Our universe probably came into existence not only from nothing, but from nowhere.

Science cannot answer the question of why the universe began. All we do know is that something did happen. The Big Bang took place about 13 billion years ago. From nothing, a tiny speck of brilliant light appeared. It was infinitely hot. Inside this fireball was all of space. With the creation of space came the birth of time.

The infant Universe was searingly hot, brimming with the energy of intense radiation. Albert Einstein's famous equation $E=mc^2$ says that mass and energy are interchangeable: one can be turned into the other. In the early Universe, the energy of the radiation was so intense that it could spontaneously transform into matter, which took the form of subatomic particles, such as electrons and positrons. (Presently, Stanford University is still continuing the experiment of creating matter from electrons and positrons.)

From those tiny sources of energy was created the Universe. The Creator was nothing other than energy, and so is the Universe.

It is clear from the discoveries of modern science relating to the nature of molecules and atoms, which are just energy, that everything, whether it is what we term animate or inanimate, is in motion and also seems to exhibit some form of organizing intelligence.

The levels of heavens depend on the proportion of Yin and Yang forces (energy) in their constitution. A level with more Yang would be lighter, brighter, and higher, closer to God. Each level would accommodate corresponding souls. Souls with good emotions (more yang) would be lighter and dwelling at higher dimensions.

Souls with more negative emotions, with less Yang or more Yin, would be heavier, and dwelling at lower, darker, colder dimensions. Emotions are like coats. The more negative emotions one has, the more heavy coats one wears, the heavier one is, the lower dimension one dwells.

When one is in physical body, heavens or hell are in one's heart. People with good heart would feel like in heavens. People with negative emotions would feel very heavy, miserable, suffering in their heart, or in other words, like in hell. Although living on earth, weren't Buddha and Jesus always like in heaven? The way to cultivate self is to return to one's inner self to find the quietness (without being attached to emotions) in one's heart which is a state of beatitude in Nirvana.

Most Eastern philosophies believe that there are nine dimensions in heaven. **CaoDai believes that there are twelve.** The highest dimensions are Hon Nguon Thien, Hoi Nguon Thien, and Hu Vo Thien which belong to the pre-creation heavens where there is only Void, Nothingness, and Chaos.

The other nine dimensions are the dimensions of the Creation where universe and living beings are created from two sources of energy Yin (electrons) and Yang (positrons). They belong to the post-creation heavens. These nine dimensions are under the control of the nine female Buddhas who guide human spirits to progress through the nine dimensions.

After death, **CaoDaists organize nine "Cuu"** (nine, every nine day requiem) to pray for the passed away person to transcend through the nine dimensions. Two hundred days after the ninth "Cuu" is the celebration of the "Tieu Tuong" (ceremony Minor Beauty) when the spirit of the passed away person is prayed for reaching the "Hu Vo Thien."

Three hundred days after the "Tieu Tuong" is the celebration of the "Dai Tuong" (ceremony Major

Beauty), the last requiem, when the spirit of the passed away person is prayed for reaching the “Hon Nguon Thien,” the highest dimension.

In summary, science and religions agree with each other that there is a oneness between the Supreme Being, the universe, human beings and every thing, and they are all under the form of energy. The only difference is that the Supreme Being is absolutely pure, absolutely good, absolutely Yang.

Human beings, notwithstanding the spiritual part from the Supreme Being, which as noted is absolutely pure and absolutely good, and which is called Conscience, have a physical body, which is a mixture of Yin and Yang, and which human beings have to cultivate in order to become more and more Yang, better, purer, and closer to the Supreme Being, finally become unified with the Supreme Being.

In CaoDai, this distilling process is a product of meditation, vegetarianism, moral practices, prayer, to continually raise the vibrational level of Yang.

World religions' COMMON LANGUAGE:

LOVE and JUSTICE” Following are posters of diverse religions showing this principle.

BAHA'I

LOVE IS THE LIGHT THAT GUIDETH IN DARKNESS,
THE LIVING LINK THAT UNITETH GOD WITH MAN THAT ASSURETH THE PROGRESS OF
EVERY ILLUMINED SOUL

LAY NOT ON ANY SOUL A LOAD
WHICH YE WOULD NOT WISH TO BE LAID UPON YOU,
AND DESIRE NOT FOR ANYONE THE THING
YOU WOULD NOT DESIRE FOR YOURSELF

YE ARE ALL THE LEAVES OF ONE TREE
AND THE DROPS OF ONE OCEAN

TÌNH YÊU THƯƠNG LÀ ÁNH SÁNG ĐƯA NGƯỜI RA KHỎI SỰ TỐI TẮM,
LÀ GẠCH NỐI GIỮA TRỜI VÀ NGƯỜI

VÀ ĐẢM BẢO CHO SỰ THĂNG TIẾN CỦA MỌI LINH HỒN

ĐỪNG TRAO GÁNH NẶNG MÌNH KHÔNG MUỐN CHO KẸ KHÁC
ĐỪNG MƯU CẦU CHO KẸ KHÁC NHỮNG GÌ MÌNH KHÔNG MUỐN
MỌI NGƯỜI ĐỀU LÀ LÁ CỦA CÙNG MỘT CỘI
VÀ LÀ NHỮNG GIỌT NƯỚC CỦA CÙNG MỘT ĐẠI DƯƠNG

BUDDHISM - PHẬT GIÁO

THE NINTH PERFECTION IS LOVING KINDNESS.
AS WATER QUENCHES THE THIRST OF THE GOOD AND THE BAD ALIKE,
AND CLEANSSES THEM OF DUST AND IMPURITY, SO ALSO SHALL
YOU TREAT YOUR FRIEND AND YOUR FOE ALIKE WITH LOVING KINDNESS

HURT NOT OTHERS IN WAY THAT YOU YOURSELF WOULD FIND HURTFUL

WHAT IS MEANT BY SOUL OF A SUCHNESS IS THE ONENESS OF THE TOTALITY OF THINGS,
THE GREAT ALL- INCLUDING WHOLE.
FOR THE ESSENTIAL NATURE OF THE SOUL IS UNCREATE AND ETERNAL

ĐIỀU TOÀN MỸ THỨ 9 LÀ TÌNH THƯƠNG YÊU. NHƯ NƯỚC MÁT LÀM MỌI NGƯỜI ĐỠ KHÁT ĐỒNG ĐỀU VÀ RỬA HỌ SẠCH SẼ NHƯ NHAU KHÔNG PHÂN BIỆT KẸ TỐT NGƯỜI XẤU.

VÌ VẬY DÙ ĐỐI VỚI BẠN HAY THÙ HÃY THƯƠNG YÊU HỌ NHƯ NHAU

ĐỪNG LÀM ĐAU KẸ KHÁC NHỮNG GÌ LÀM CHÍNH TA ĐAU ĐỚN
LINH HỒN CỦA VẠN HỮU LÀ LÝ NHỨT NGUYỄN BAO TRÙM TẤT CẢ.
VÌ LINH HỒN LÀ BẤT SANH BẤT DIỆT

CAODAI - CAO ĐÀI

YOU ARE THE BODY OF LOVE
GOD AND HUMANITY
LOVE AND JUSTICE

I, YOUR MASTER, AM YOU;
YOU, MY CHILDREN, ARE ME

CÁC CON LÀ CƠ THỂ CỦA SỰ THƯƠNG YÊU

THIÊN THƯỢNG - THIÊN HẠ
BÁC ÁI - CÔNG BÌNH

THẦY LÀ CÁC CON;
CÁC CON LÀ THẦY

CHRISTIANITY- THIÊN CHÚA GIÁO

GOD IS LOVE;
AND HE WHO DWELLS IN LOVE DWELLS IN GOD

DO NOT DO UNTO OTHERS
WHAT THOU WOULDST NOT THEY DO UNTO THEE

THERE IS ONE BODY, AND ONE SPIRIT, ...
ONE LORD, ONE FAITH, ONE GOD
WHO IS ABOVE ALL, AND THROUGH ALL, AND IN ALL

THƯỢNG ĐẾ LÀ TÌNH THƯƠNG YÊU,
AI SỐNG TRONG TÌNH THƯƠNG YÊU LÀ SỐNG TRONG THƯỢNG ĐẾ

LÀM CHO KẸ KHÁC NHỮNG GÌ MÌNH MUỐN LÀM CHO MÌNH

CHỈ CÓ MỘT XÁC THÂN MỘT LINH HỒN,...
CHỈ CÓ MỘT ĐẠNG TÔI CAO, MỘT ĐỨC TIN, MỘT THƯỢNG ĐẾ
THƯỢNG ĐẾ Ở TRÊN TẤT CẢ, XUYÊN QUA TẤT CẢ,
VÀ TRONG TẤT CẢ MỌI CHÚNG SANH

HINDUISM - ẨM ĐỘ GIÁO

TRUE RELIGION IS TO LOVE,
AS GOD HAS LOVED THEM, ALL THINGS, WHETHER GREAT OR SMALL

DO NOT TO OTHERS THAT
WHICH IF DONE TO YOU WOULD CAUSE YOU PAIN

CHÂN ĐẠO LÀ TÌNH THƯƠNG
VÌ THƯƠNG ĐỂ YÊU CẢ MUÔN LOÀI DÙ LỚN DÙ NHỎ

ĐỪNG LÀM CHO KẸ KHÁC NHỮNG GÌ LÀM TA ĐAU ĐỚN

ISLAM - HỒI GIÁO

I WAS NOT SENT TO CURSE THE INFIDELS
BUT TO HAVE MERCY ON MANKIND

NONE OF YOU TRULY HAVE THE FAITH
IF YOU DO NOT DESIRE FOR YOUR BROTHER
THAT WHICH YOU DESIRE FOR YOURSELF

THE EAST AND THE WEST IS GOD'S: THEREFORE, WHICHEVER WAY YOU TURN, THERE IS
THE FACE OF GOD

TA KHÔNG PHẢI ĐẾN ĐỂ TRỪNG PHẠT KẸ PHẢN BỘI
MÀ LÀ ĐỂ YÊU THƯƠNG LOÀI NGƯỜI

KHÔNG AI CÓ THỂ TỰ CHO RẰNG MÌNH CÓ ĐỨC TIN THẬT SỰ
NẾU MÌNH KHÔNG MƯU CẦU CHO KẸ KHÁC
NHỮNG GÌ MÌNH MUỐN CHO CHÍNH MÌNH

THƯƠNG ĐỂ Ở MỌI NƠI DÙ ĐÔNG HAY TÂY

JUDAISM - DO THÁI GIÁO

THOU SHALT LOVE THY NEIGHBOR AS THYSELF

DO NOT DO UNTO OTHERS
WHAT THOU WOULDST NOT THEY DO UNTO THEE

HEAR, O ISRAEL. THE ETERNAL IS OUR GOD,
THE ETERNAL IS ONE.
THE ETERNAL ONE OF ALL BEING IS THE GOD WITHIN US

THƯƠNG NGƯỜI NHƯ THƯƠNG MÌNH

ĐỪNG LÀM CHO KẸ KHÁC
NHỮNG GÌ MÌNH KHÔNG MUỐN LÀM CHO MÌNH

HÃY NGHE ĐÂY NGƯỜI ISRAEL. THƯƠNG ĐỂ LÀ ĐẮNG BẮT DIỆT,
ĐẮNG BẮT DIỆT LÀ ĐẮNG DUY NHẤT
ĐẮNG BẮT DIỆT CỦA CON NGƯỜI LÀ THƯƠNG ĐỂ TRONG TA

TAOISM - LÃO GIÁO

THE EXCELLENCE OF FRIENDSHIP IS MEASURED BY LOVE

WHO LOVES PEOPLE AS HE LOVES HIMSELF
MYSELF AND GOD AND EARTH ARE BORN TOGETHER
MYSELF AND TEN THOUSAND BEINGS ARE ONE

DỪNG TÌNH THƯƠNG YÊU ĐỂ ĐO LƯỜNG TÌNH BÈ BẠN

KHI TRỊ THỂ, THƯƠNG NGƯỜI NHƯ THƯƠNG MÌNH

TA CÙNG TRỜI ĐẤT ĐỒNG SINH
TA CÙNG MUÔN VẬT SỰ TÌNH CHĂNG HAI

UNITY AND DIVERSITY COUNCIL
(HỘI ĐỒNG HIỆP NHỨT TÔN GIÁO ĐA DẠNG)

WE ARE THE CHILDREN OF THE WORLD
WE ARE ONE

CHÚNG TA CÙNG ĐỀU LÀ CON CÁI CỦA THẾ GIAN
CHÚNG TA CÙNG ĐỀU LÀ MỘT

ZOROASTRIANISM
BÁI HOẢ GIÁO

ALL BEINGS ARE BELOVED OF THE LORD
AND SHOULD LOVE GOD IN RETURN

THAT NATURE ONLY IS GOOD WHEN IT SHALL NOT DO TO ANOTHER WHATEVER IS NOT
GOOD FOR ITS OWN SELF

THE SOUL OF THE RIGHTEOUS SHALL BE JOYFUL IN IMMORTALITY

THƯỢNG ĐẾ YÊU THƯƠNG MUÔN LOÀI
VÀ TRẢ LẠI MUÔN LOÀI PHẢI YÊU THƯƠNG THƯỢNG ĐẾ

ĐỪNG LÀM CHO KẸ KHÁC NHỮNG GÌ KHÔNG TỐT CHO MÌNH
LINH HỒN CỦA NGƯỜI TỐT SẼ LUÔN ĐƯỢC AN VUI BẤT DIỆT

Beside the principle “**Love and Justice**” which has an important role in the daily life of humanity, most religions believe that one has the Supreme Being, or God, or Buddha inside oneself which is usually understood as conscience. It is the Spirit or one’s true self bestowed by the Supreme Being. It is called Microcosm by Zoroasterianism, True Self by Hinduism, Buddha’s heart by Buddhism, God’s heart by Taoism, Soul by Christianity, Rei by Shintoism, Nafs-e-mutamannah by Islam, and little sacred light by CaoDai..

Caodai said: "After creating the universe, I divided My spirit and with it made all creatures, plants and materials. Everything in this universe comes from My spirit, and therefore has a life. Where there is life, there is Myself even in materials and plants. I am each of you and you are Me."
(Thanh Ngon Hiep Tuyen p. 170)

Hinduism:

When are liberated all the desires that lodge in one’s heart, then a mortal becomes immortal, therein he reaches Brahman. He that has known the glory of the self within the ephemeral body – that stumbling block to enlightenment – knows that the self is one with Brahman, Lord and Creator of all.

Brihadaranyaka Upanishads: A person of the measure of a thumb, is the inner soul (antaratman) ever seated in the heart of creatures, he is framed by the heart, by the thought, by the mind; they who know that, become immortal.

Svetasvatara Upanishads Taoism:

The heart is the Tao, the Tao is the heart.
Return to the heart to find the Tao.
You can see the whole world
Without leaving your room.
You can see the universe
Without even looking out your window.
In fact, it is often true
That the farther one travels
The less one sees.
By looking inside himself,
The wise man sees with his heart and his mind,
And his heart and his mind see everywhere.
Tao Te Ching

Christianity:

There is one God and Father of all, who is above all and through all, and in you all. (Eph. 4:6)
For the Kingdom of God is within you. (Luke 17:21)
Don't you realize that all of you are the house of God, and that the Spirit of God lives in his house. (1 Cor 3:16)

For though we have never yet seen God, when we love each other, God lives in us and his love within us grows ever stronger. And he has put his own Holy Spirit into our hearts as a proof to us that we are living with him and he with us. (1 John 4:12-13)

Buddhism:

I am a Buddha already enlightened
You are a Buddha who will be enlightened.
Every human being has a Buddha inside.
The heart is Buddha,
Buddha is in the heart.

Islam:

We (God) are nearer to him (man) than his jugular vein. (Koran 50:16) One of the most persistent doctrine of Sufism is inwardness. They despise outward piety and shallow religious rituals. "Direct thyself to the inward and thou shalt see thy God."

Poem of the Sufi Hallaj:
I saw my Lord with the Eye of the Heart.
I said: "Who are thou?"
He answered: "Thou"
(Martin Lings, What is Sufism. 1995.)

CaoDai:

I, your Master, am you, My children, are Me.

Nhien Dang (Dipankara) Buddha is Me,

Sakya Muni (Gautama Buddha) is Me,

Thai Thuong Nguon Thi (Lao Tse) is Me,

Who is CaoDai.

Buddha, God; God, Buddha are Me,

Although different, all branches belong to one same trunk (family),
Buddhism, Taoism, Christianity are in My hands,
Because of love, I come to save humanity for the 3rd time.
It's miraculous,
God and men are one.
(Dai Thua Chon Giao p.65)

We are One Universal Mind
Immense and omnipresent
Although our selves do not exist, we still individually exist
We individually exist, but we are still One Universal Mind

The Tao is the first cause, the Master,
And is one with ten thousand beings.
(Thanh Giao Suu Tap 1966-67, p. 35)

Children, you are sacred spirits on earth,
Who share with Me the same sacred light...
You have already the key,
To go to anywhere either to earth or to heaven.
(Thanh Giao Suu Tap 1966-67, p. 36)

Isn't it wonder in the presence of how much religions have in common? If an individual as well as a religion takes time to study others' religions, one would realize that they are but one unique truth which has been expressed under different ways.

At this moment, in this current situation of the world, the existence of CaoDai is just to remind humanity and all religions that **ALL RELIGIONS ARE OF ONE SAME ORIGIN, OF ONE SAME PRINCIPLE AND ARE JUST DIFFERENT MANIFESTATIONS OF ONE SAME TRUTH.**

A thorough study of all religions leads to the conclusion that ALL RELIGIONS ARE ONE, not in their historical accuracy or separate customs, but in their essential message:
ALL RELIGIONS COME FROM ONE COMMON DIVINE SOURCE

ALL ETHICS ARE ESSENTIALLY CONTAINED IN THE GOLDEN RULES AND LOVE ALL HUMANITY IS ONE COMMON FAMILY
DIVINITY CAN BE EXPERIENCED AND REALIZED IN THE INDIVIDUAL THROUGH PRAYER/MEDITATION

GOOD DEED ARE REWARDED, EVIL DEEDS ARE PUNISHED etc....

The noble effort of CaoDai is to unite all of humanity through a common vision of the Supreme Being, whatever our minor differences, in order to promote peace and understanding throughout the world.

CaoDai does not seek to create a gray world, where all religions are exactly the same, **only to create a more tolerant world, where we can all see each other as sisters and brothers from a common divine source and reaching out to a common divine destiny.**

If people are open to read and study on their own each other's religions, or to contact other religious communities in their areas to talk to the religious leaders and perhaps to some of the faithful as well to simply build a continuing dialogue of understanding between them, this would be likely the most powerful weapon against hatred and intolerance, and hopefully many friendships will result.

In addition, various church groups could organize meetings where different religions could be discussed, speakers could be invited, videos and music of different traditions could be shown, and understanding between humans would be enhanced.

Also, could charity projects for communities be established with participation of everyone regardless their religions, and their ethnic origins so that through love and compassion for the needies, humans would become closer and closer to each other, love would develop between them as a solid bond, and peace would be subsequently be found between individuals at first, and then progressively in local communities and finally on earth ./.

HT. Hum D. Bui, M.D.